II Sa-mu-ên

1 Sau khi Sau-lơ thác, và Đa-vít đã thắng dân
A-ma-lét trở về rồi, thì ở Xiết-lác hai ngày.
2 Ngày thứ ba, xảy có một người ở dinh Sau-lơ
trở về, quần áo rách rưới, đầu đóng bụi, đến
trước mặt Đa-vít, sấp mình xuống đất mà lạy.
3 Đa-vít hỏi người rằng: Người ở đâu đến?
Thưa rằng: Tôi ở trại quân Y-sơ-ra-ên thoát khỏi.
4 Đa-vít nói: Vậy, việc xảy ra sao? Hãy thuật
cho ta. Người thưa: Dân sự đã trốn khỏi chiến
trường, và có nhiều người trong họ bị ngã chết;
Sau-lơ và Giô-na-than, con trai người, cũng đều
chết nữa.
5 Đa-vít hỏi người trai trẻ đem tin ấy rằng:
Làm sao ngươi biết Sau-lơ và con trai người đã
chết?
6 Người trai trẻ đem tin ấy thưa rằng: Tình
cờ tôi đi qua núi Ghinh-bô-a, thấy Sau-lơ nương
trên cây giáo mình. Xe và lính kị theo gần kịp
người.
7 Người xây lại thấy tôi và gọi tôi. Tôi thưa
rằng: Có tôi đây.
8 Người nói cùng tôi rằng: Ngươi là ai: Tôi
thưa: Tôi là dân A-ma-léc.
9 Người bèn tiếp: Hãy lại gần giết ta đi, vì ta bị
xây xẩm, nhưng hãy còn sống.
10 Vậy, tôi đến gần và giết người đi, vì tôi biết
người bại trận, không còn sống được. Đoạn, tôi

lấy mão triều thiên trên đầu người và vòng vàng
nơi cánh tay người, mà đem về đây cho chúa tôi.
11 Đa-vít bèn xé quần áo mình; hết thảy những
người đi theo cũng đều làm như vậy.
12 Kế ấy, chúng để tang, khóc lóc, và nhịn đói
cho đến chiều tối vì Sau-lơ, vì Giô-na-than, con
trai người, vì dân sự của Đức Giê-hô-va, và vì
nhà Y-sơ-ra-ên, bởi chúng đã bị gươm ngã chết.
13 Đa-vít hỏi người trai trẻ đem tin nầy rằng:
Ngươi ở đâu đến? Người thưa rằng: Tôi là con
trai của một người ngoại bang, tức con của một
người A-ma-léc.
14 Đa-vít nói rằng: Cớ sao ngươi không sợ giơ
tay lên giết kẻ chịu xức dầu của Đức Giê-hô-va?
15 Huyết ngươi đổ lại trên đầu ngươi! Miệng
ngươi đã làm chứng về ngươi, vì ngươi đã nói
rằng: Chính tôi đã giết đấng chịu xức dầu của
Đức Giê-hô-va.
16 Đoạn, Đa-vít gọi một người trai trẻ mà nói
rằng: Hãy lại gần, xông đánh hắn! Người ấy
đánh hắn, và hắn chết.
17 Bây giờ, Đa-vít làm bài ai ca nầy về Sau-lơ
và Giô-na-than, con trai Sau-lơ,
18 mà truyền dạy cho các con trẻ Giu-đa: Aáy
là bài ai ca về Cung, chép trong sách kẻ công
bình:
19 Oâi! Y-sơ-ra-ên! kẻ danh vọng của ngươi đã
thác trên gò nỗng ngươi! Nhân sao các kẻ anh
hùng nầy bị ngã chết?
20 Chớ đi tuyên cáo điều đó trong Gát, Chớ rao
truyền sự ấy trong các đường phố Aùch-ca-lôn.
e các con gái Phi-li-tin vui vẻ, Và các con gái kẻ

không chịu cắt bì mừng rỡ chăng?
21 Hỡi núi Ghinh-bô-a! Nguyện sương móc và
mưa chẳng sa xuống trên ngươi, Và chẳng có
đồng ruộng sanh sản vật dùng làm của lễ đầu
mùa; Vì tại nơi đó, cái khiên của anh hùng bị
nhơ nhuốc, Tức là cái khiên của Sau-lơ, nó sẽ
chẳng hề được xức dầu nữa.
22 Cây cung của Giô-na-than chẳng hề trở về
Mà không dính đầy huyết kẻ chết, và mỡ của
người dõng sĩ; Cây gươm của Sau-lơ không hề
trở về mà không vinh quang.
23 Khi còn sống, Sau-lơ và Giô-na-tha yêu nhau
đẹp nhau, Lúc chết chẳng lìa khỏi nhau; Hai
người vốn lẹ hơn chim ưng, Mạnh hơn con sư
tử!
24 Hỡi con gái Y-sơ-ra-ên, hãy khóc về Sau-lơ,
Người đã mặc cho các ngươi áo xống màu đỏ
điều xa xí, Trao giồi áo xống các ngươi bằng đồ
vàng.
25 Cớ sao người dõng sĩ ngã giữa cơn trận?
Nhân sao Giô-na-than thác trên gò nỗng các
ngươi?
26 Hỡi Giô-na-than, anh tôi, lòng tôi quặn thắt
vì anh. Anh làm cho tôi khoái dạ; Nghĩa bầu bạn
của anh lấy làm quí hơn tình thương người nữ.
27 Cớ sao những anh hùng bị ngã xuống? Nhân
sao các binh khí họ bị bẻ gãy?

2

1 Sau điều đó, Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va
như vầy: Tôi có nên đi lên trong một thành nào
của xứ Giu-đa chăng? Đức Giê-hô-va đáp cùng

người rằng: Hãy đi lên. Đa-vít tiếp: Tôi phải lên
trong thành nào? Đức Giê-hô-va đáp: Hếp-rôn.
2 Đa-vít đi đến đó, đem theo hai người vợ, là
A-hi-nô-am ở Gít-rê-ên, và A-bi-ga-in, nguyên là
vợ của Na-banh ở Cạt-mên.
3 Đa-vít cũng đem các người ở cùng mình đi
lên, mỗi người với gia quyến mình, mà ở trong
các thành của địa phận Hếp-rôn.
4 Những người Giu-đa đi đến đó, và xức dầu
cho Đa-vít làm vua nhà Giu-đa. Người ta đến nói
cho Đa-vít rằng: Dân ở Gia-be đã chôn Sau-lơ.
5 Đa-vít bèn sai sứ đến cùng dân sự Gia-be
trong Ga-la-át, mà nói rằng: Nguyện Đức Giê-
hô-va ban phước cho các ngươi, vì các ngươi đã
có lòng nhơn từ đối cùng Sau-lơ, chúa các ngươi,
mà chôn người!
6 Nguyện Đức Giê-hô-va lấy nhơn từ và thành
thực mà đối lại cùng các ngươi! Còn ta, cũng sẽ
làm điều thiện cho các ngươi, bởi vì các ngươi
đã làm như vậy.
7 Nguyện cho tay các ngươi được mạnh, khá
tỏ mình ra người hào kiệt; vì Sau-lơ, chúa các
ngươi đã thác, và nhà Giu-đa đã xức dầu cho ta
làm vua của họ.
8 Bấy giờ Aùp-ne, quan tổng binh của Sau-lơ,
bắt ỗch-bô-sết, con trai của Sau-lơ mà đưa qua
Ma-ha-na-im,
9 lập người làm vua Ga-la-át, A-su-rít, Gít-rê-
ên, Eùp-ra-im, Bên-gia-min, và cả Y-sơ-ra-ên.
10 Khi ỗch-bô-sết, con trai của Sau-lơ, khởi cai
trị Y-sơ-ra-ên, thì đã được bốn mươi tuổi, và

người cai trị hai năm. Chỉ có nhà Giu-đa theo
Đa-vít mà thôi.
11 Thì giờ Đa-vít ở Hếp-rôn, cai trị trên nhà
Giu-đa, là bảy năm sáu tháng.
12 Vả, Aùp-ne, con trai của Nê-rơ và các tôi tớ
của ỗch-bô-sết, con trai của Sau-lơ, ở Ma-ha-na-
im kéo ra đặng đi đến Ga-ba-ôn.
13 Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia, và các tôi tớ
của Đa-vít, cũng kép ra; hai bên gặp nhau tại lối
hồ Ga-ba-ôn, rồi bọn nầy ngồi ở bên nầy hồ, và
bọn khác ngồi ở bên kia.
14 Bấy giờ, Aùp-ne nói cùng Giô-áp rằng:
Những kẻ trai trẻ nầy hãy chỗi dậy và trững giỡn
tại trước mặt chúng ta. Giô-áp nói: Chúng nó
khá chổi dậy.
15 Vậy, chúng nó chổi dậy, đi tới số bằng nhau,
mười hai người Bên-gia-min vì ỗch-bô-sết, con
trai Sau-lơ, và mười hai người trong các tôi tớ
của Đa-vít.
16 Mỗi người bèn nắm đầu kẻ cừu địch mình,
đâm gươm vào hông, và thảy đều ngã chết cùng
nhau; chỗ đó bèn gọi là đồng Gươm, ở trong Ga-
ba-ôn.
17 Trong ngày đó có một chiến đấu rất dữ, Aùp-
ne và những người Y-sơ-ra-ên đều bị các tôi tớ
của Đa-vít đánh bại.
18 ỳ đó, có ba con trai của Xê-ru-gia, là Giô-áp,
A-bi-sai, và A-sa-ên. Vả, A-sa-ên chạy lẹ làng như
một con hoàng dương rừng.
19 Người đuổi theo Aùp-ne, không xây qua khỏi
người, hoặc về bên hữu hay là bề bên tả.
20 Vậy, Aùp-ne ngó lại sau, và hỏi rằng: Có phải

ngươi là A-sa-ên chăng? Người đáp: Phải, ấy là ta.
21 Aùp-ne nói cùng người rằng: Hãy đi qua
phía hữu hay là phía tả, xông vào một người
trong bọn trai trẻ, và lấy khí giới nó đi. Nhưng
A-sa-ên không muốn xây khỏi người.
22 Aùp-ne lại nói cùng A-sa-ên rằng: Hãy xây
khỏi ta, cớ sao buộc ta phải đánh giết ngươi nằm
sải xuống đất? Ví bằng giết ngươi, ta dễ nào còn
dám ngó mặt Giô-áp là anh ngươi?
23 Bởi người không khứng lánh đi, Aùp-ne bèn
lấy cán giáo mình đâm người nơi bụng, thấu đến
sau lưng. A-sa-ên té xuống và chết tại chỗ; hết
thảy người nào đến chỗ A-sa-ên ngã xuống chết,
đều dừng lại tại đó.
24 Giô-áp và A-bi-sai đuổi theo Aùp-ne; khi hai
người đến gò A-ma đối ngang Ghi-a, về hướng
đồng vắng Ga-ba-ôn, thì mặt trời đã lặn.
25 Dân Bên-gia-min hiệp lại cùng Aùp-ne, làm
thành một đạo, và dừng lại trên chót một gò
nỗng.
26 Aùp-ne bèn la lớn cùng Giô-áp rằng: Vậy,
lưỡi gươm chưa thôi hủy diệt sao? Ngươi há
chẳng biết cuối cùng sẽ là khổ sao? Ngươi không
truyền lịnh cho dân sự thôi đuổi theo anh em
mình cho đến chừng nào?
27 Giô-áp đáp rằng: Ta chỉ Đức Chúa Trời hằng
sống mà thề rằng, nếu ông chẳng có nói chi, thì
dân sự không thôi đuổi theo anh em mình trước
khi sáng mai.
28 Giô-áp truyền thổi kèn, hết thảy dân sự

đều dừng lại, thôi đuổi theo dân Y-sơ-ra-ên, và
không chiến đấu nữa.
29 Aùp-ne và các kẻ theo người trọn đêm đó đi
ngang qua đồng bằng, sang sông Giô-đanh, trải
khắp Bít-rôn, rồi đến Ma-ha-na-im.
30 Giô-áp cũng thôi đuổi theo Aùp-ne trở về,
hiệp hết thảy dân sự: trong các đầy tớ của Đa-
vít thì thiếu mười chín người và A-sa-ên.
31 Các tôi tớ của Đa-vít có đánh chết ba trăm
sáu mươi người trong dân Bên-gia-min và thủ hạ
của Aùp-ne.
32 Chúng đem A-sa-ên, chôn trong mộ của cha
người tại Bết-lê-hem. Đoạn, Giô-áp và các thủ
hạ người đi trọn đêm, rạng đông đến Hếp-rôn.

3

1 Nhà Đa-vít và nhà Sau-lơ giao chiến nhau lâu
ngày; nhưng Đa-vít càng ngày càng mạnh, còn
nhà Sau-lơ càng ngày càng yếu.
2 Trong khi ở tại Hếp-rôn, Đa-vít sanh nhiều
con trai. Con trưởng nam là Am-nôn, do A-hi-
nô-am ở Gít-rê-ên;
3 con thứ nhì là Ki-lê-áp, do A-bi-ga-in, trước
làm vợ của Na-banh ở Cạt-mên; con thứ ba là
Aùp-sa-lôn; mẹ người là Ma-a-ca, con gái của
Thanh-mai, vua Ghê-su-rơ;
4 con thứ tư là A-đô-ni-gia, con trai của Ha-
ghít; con thứ năm là Se-pha-tia, con trai của A-
bi-tanh;
5 và con thứ sáu là Dít-rê-am, do Eùc-la là vợ
Đa-vít. Đó là những con trai đã sanh cho Đa-vít,
trong khi người ở tại Hếp-rôn.

6 Trọn trong lúc nhà Sau-lơ và nhà Đa-vít tranh
chiến nhau, thì Aùp-ne binh vị nhà Sau-lơ.
7 Vả, Sau-lơ có một vợ lẽ, tên là Rít-ba, con gái
của A-gia. ỗch-bô-sết nói cùng Aùp-ne rằng: Cớ
sao ngươi đến cùng vợ lẽ của cha ta?
8 Aùp-ne lấy làm giận lắm về các lời của ỗch-
bô-sết, mà nói rằng: Tôi há là đầu chó mà hầu
việc Giu-đa sao? Hiện nay tôi hết lòng phú mình
cho nhà của Sau-lơ, cha vua, cho các anh em
bằng hữu vua, không để cho vua phải sa vào
tay của Đa-vít; mà ngày nay vua lại trách tôi về
lỗi phạm với người nữ nầy!
9 Nguyện Đức Chúa Trời phạt tôi cách nặng nề,
nếu tôi chẳng vì Đa-vít làm thành mọi điều Đức
Giê-hô-va đã hứa cùng người:
10 tức là dời nước khỏi nhà Sau-lơ qua nhà Đa-
vít, và lập ngôi Đa-vít trên Y-sơ-ra-ên và trên
Giu-đa, từ Đan cho đến Bê-e-Sê-ba.
11 ỗch-bô-sết không dám đáp một lời nào cùng
Aùp-ne, bởi vì sợ người.
12 Aùp-ne sai sứ đến Đa-vít, đặng thay mình
nói rằng: Xứ sẽ thuộc về ai? Hãy lập giao ước
với tôi, tay tôi sẽ giúp ông, đặng hiệp lại cả Y-
sơ-ra-ên cho ông.
13 Đa-vít đáp: Phải lắm; ta sẽ lập giao ước với
ngươi. Ta chỉ xin ngươi một điều, là khi ngươi
đến thăm ta, chớ đến ra mắt ta trước khi chưa
dẫn Mi-canh, con gái của Sau-lơ đến.
14 Đa-vít bèn sai sứ giả đến ỗch-bô-sết con trai
của Sau-lơ mà nói rằng: Hãy trả lại Mi-canh, vợ
ta, mà ta đã cưới bằng sinh lễ một trăm dương

bì Phi-li-tin.
15 ỗch-bô-sết bèn sai người bắt nàng nơi nhà
chồng nàng, là Pha-ti-ên, con trai của La-ít
16 Chồng nàng vừa đưa đi vừa khóc, theo đến
Ba-hu-rim. Đoạn, Aùp-ne nói với người rằng:
Hãy đi, trở về nhà ngươi. Rồi Pha-ti-ên trở về.
17 Aùp-ne nói cùng các trưởng lão Y-sơ-ra-ên
rằng: Đã lâu nay, các ông ao ước được Đa-vít
làm vua.
18 Vậy bây giờ, hãy làm đi; vì Đức Giê-hô-va có
phán cùng Đa-vít rằng: Aáy bởi Đa-vít, tôi tớ ta,
mà ta sẽ giải cứu dân Y-sơ-ra-ên ta khỏi tay dân
Phi-li-tin và khỏi tay mọi kẻ thù nghịch họ.
19 Aùp-ne cũng nói như lời ấy cùng dân Bên-
gia-min; đoạn người đi đến Hếp-rôn, để tỏ cho
Đa-vít biết sự nghị định của Y-sơ-ra-ên và của cả
nhà Bên-gia-min.
20 Vậy, Aùp-ne đi đến Đa-vít tại Hếp-rôn, đem
theo hai mươi người; rồi Đa-vít bày một tiệc đãi
Aùp-ne cùng những kẻ đi theo người.
21 Aùp-ne bèn nói cùng Đa-vít rằng: Tôi sẽ đi
hội hiệp lại cả dân Y-sơ-ra-ên đến cùng vua, là
chúa tôi, hầu cho chúng lập giao ước với chúa,
và chúa sẽ làm vua cho cả Y-sơ-ra-ên, y như lòng
chúa ước ao. Vậy, Đa-vít cho Aùp-ne về, và người
đi bình yên.
22 Vả, đầy tớ của Đa-vít đi cùng Giô-áp đánh
quân thù nghịch trở về, có đem nhiều của giặc.
Aùp-ne chẳng còn ở cùng Đa-vít tại Hếp-rôn, vì
Đa-vít đã cho người về, và người đi bình an.
23 Vậy, Giô-áp cùng cả đạo binh trở về; người

có đem tin cho người hay rằng: Aùp-ne, con trai
Nê-rơ, đã đến cùng vua, vua để cho người về, và
người đi bình yên.
24 Giô-áp bèn đến cùng vua mà hỏi rằng: Vua
có làm điều chi? Kìa, Aùp-ne đã đến nhà vua, cớ
sau đã cho người đi về như vậy?
25 Vua biết Aùp-ne, con trai của Nê-rơ, chớ;
người đến chỉ để gạt vua, để rình các đường đi
ra đi vào của vua, và đặng biết mọi điều vua
làm.
26 Đoạn, Giô-áp lui khỏi Đa-vít, sai những sứ
giả theo Aùp-ne nối gót mà diệu người từ hồ
chứa nước Si-ra về, mà không cho Đa-vít hay.
27 Khi Aùp-ne trở về Hếp-rôn, Giô-áp đem
người riêng ra trong cửa thành, dường muốn
nói việc kín cùng người; ở đó bèn đâm người
trong bụng và giết đi, đặng báo thù huyết cho
A-sa-ên, em của Giô-áp.
28 Đa-vít liền hay, bèn nói rằng: Ta và nước ta
vô tội đời đời trước mặt Đức Giê-hô-va về huyết
của Aùp-ne, con trai Nê-rơ.
29 Nguyện huyết ấy đổ lại trên đầu Giô-áp
và trên cả nhà cha người! Nguyện nhà Giô-
áp chẳng thiếu người bị bịnh bạch trược, bịnh
phung, kẻ bại xuội, kẻ bị gươm ngã chết, kẻ thiếu
bánh ăn!
30 Giô-áp và A-bi-sai, em người, giết Aùp-ne là
như vậy; bởi vì Aùp-ne đã giết A-sa-ên, em của
hai người, sau khi chiến trận tại Ga-ba-ôn.
31 Đa-vít nói cùng Giô-áp và cả dân sự theo
người rằng: Hãy xé áo các ngươi, thắt bao nơi

lưng, và than khóc Aùp-ne. Rồi Đa-vít đi theo
sau linh cữu.
32 Khi chúng đã chôn Aùp-ne tại Hếp-rôn rồi,
vua cất tiếng lên khóc tại mồ Aùp-ne; cả dân sự
cũng khóc.
33 Vua làm một bài điếu Aùp-ne rằng: Aùp-ne
há đáng chết như kẻ ngu dại chết sao?
34 Tay ngươi chẳng bị trói, chân ngươi cũng
chẳng mang xiềng; Ngươi ngã chết khác nào
người ta ngã trước mặt kẻ sát nhơn.
35 Nghe lời nầy, cả dân sự đều khóc. Đoạn, hết
thảy đến gần xin người ăn ít miếng bánh trước
khi hết ngày; nhưng Đa-vít thề rằng: Nếu trước
khi mặt trời lặn, ta ăn một miếng bánh hay là
vật chi khác, nguyện Đức Giê-hô-va phạt ta cách
nặng nề.
36 Dân sự đều để ý vào đó và lấy làm tốt lành,
chẳng có điều gì vua làm mà chúng không lấy
làm tốt lành.
37 Như vậy, trong ngày đó, dân Y-sơ-ra-ên nhìn
biết rằng vua chẳng can gì đến tội giết Aùp-ne,
con trai của Nê-rơ.
38 Vua nói cùng các đầy tớ mình rằng: Một
quan trưởng, một đại nhơn trong Y-sơ-ra-ên đã
thác ngày nay; các ngươi há chẳng biết sao?
39 Về phần ta, ngày nay hãy còn yếu, dẫu rằng
ta đã chịu xức dầu lập làm vua; và những kẻ kia,
là các con trai của Xê-ru-gia, là cường bạo cho ta
quá. Nguyện Đức Giê-hô-va báo kẻ làm ác nầy,
tùy sự ác của nó!

4

1 Khi con trai của Sau-lơ hay rằng Aùp-ne đã
thác tại Hếp-rôn, thì sờn lòng rủn chí, và cả Y-
sơ-ra-ên đều bối rối.
2 Vả, con trai Sau-lơ có hai đội trưởng, một
người tên là Ba-a-na, một người tên là Rê-cáp:
hai người là con trai của Rim-môn ở Bê-ê-rốt về
chi phái Bên-gia-min, -vì dân Bê-ê-rốt kể như
người Bên-gia-min,
3 mặc dầu chúng đã chạy trốn nơi Ghi-tha-im,
là nơi chúng ở cho đến ngày nay. -
4 Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, có một con
trai bại chân: khi tin Sau-lơ và Giô-na-than thác
ở Gít-rê-ên thấu đến, thì nó đã được năm tuổi.
Vú nó đem nó chạy trốn; trong cơn lật đật trốn,
nó té, nên nỗi nó trở nên què. Tên nó là Mê-phi-
bô-sết.
5 Hai con trai của Rim-môn ở Bê-ê-rốt, là Rê-
cáp và Ba-a-na, trong lúc trời nắng ban ngày, đi
đến nhà ỗch-bô-sết, người đang nằm nghỉ trưa.
6 Hai người đi tuốt đến giữa nhà, giả đò lấy
lúa mì, rồi đâm bụng ỗch-bô-sết; đoạn Rê-cáp
và Ba-a-na, anh người, trốn đi.
7 Vậy, hai người đi vào nhà ỗch-bô-sết, trong
khi người nằm nghỉ trên giường tại phòng ngủ,
đánh giết người; đoạn cắt lấy đầu người, rồi bắt
đường đồng bằng mà đi trọn đêm.
8 Hai người đem đầu ỗch-bô-sết về Hếp-rôn,
dâng cho vua Đa-vít, mà rằng: Nầy là đầu của
ỗch-bô-sết, con trai của Sau-lơ, kẻ thù nghịch
vua, vẫn toan hại mạng sống vua; ngày nay Đức

Giê-hô-va đã báo thù Sau-lơ và dòng dõi người
cho vua, là chúa tôi.
9 Nhưng Đa-vít đáp cùng Rê-cáp và Ba-a-na
con trai của Rim-môn ở Bê-ê-rốt, mà rằng: Ta
chỉ Đức Giê-hô-va hằng sống, là Đấng đã cứu ta
khỏi các hoạn nạn, mà thề rằng:
10 Ta đã sai bắt kẻ đã đến thuật cho ta hay rằng
Sau-lơ đã thác, và tư tưởng rằng mình là một sứ
giả đem tin lành; ta đã giết kẻ đó tại Xiếc-lác
đặng trả công cho một sự báo tin dường ấy.
11 Phương chi những kẻ hung ác đã giết một
người lành nằm trên giường tại trong nhà mình!
Vậy, ta há chẳng nên đòi huyết người lại nơi tay
các ngươi, và diệt các ngươi khỏi đất sao?
12 Đa-vít bèn truyền lịnh các đầy tớ mình giết
hai người đó. Chúng chặt tay và chân họ, rồi
treo thây gần bên ao Hếp-rôn. Đoạn, chúng lấy
đầu của Ốch-bô-sết, chôn trong mồ Aùp-ne, tại
Hếp-rôn.

5

1 Bấy giờ, hết thảy các chi phái Y-sơ-ra-ên đến
cùng Đa-vít tại Hếp-rôn, mà nói rằng: Chúng tôi
đây vốn là cốt nhục của vua.
2 Đã từ xưa, khi Sau-lơ còn cai trị chúng tôi,
chính vua đã dắt Y-sơ-ra-ên ra trận và đem
họ về. Đức Giê-hô-va có phán cùng vua rằng:
Ngươi sẽ chăn dân sự ta, và làm vua của Y-sơ-ra-
ên.
3 Vậy, hết thảy các trưởng lão Y-sơ-ra-ên đến
cùng vua tại Hếp-rôn, vua Đa-vít lập giao ước
với họ tại Hếp-rôn, trước mặt Đức Giê-hô-va, và

chúng xức dầu cho Đa-vít làm vua của Y-sơ-ra-ên.
4 Khi Đa-vít khởi trị vì, tuổi đã được ba mươi;
người cai trị bốn mươi năm.
5 Tại Hếp-rôn, Đa-vít trị vì trên Giu-đa bảy năm
sáu tháng; rồi tại Giê-ru-sa-lem, người trị vì trên
cả dân Y-sơ-ra-ên và Giu-đa ba mươi ba năm.
6 Vua và các thủ hạ kéo đến Giê-ru-sa-lem,
đánh dân Giê-bu-sít, vốn ở tại xứ nầy. Chúng
nó nói cùng Đa-vít rằng: Ngươi chớ vào đây:
những kẻ đui và què, đủ mà xô đuổi người đi!
nghĩa là muốn nói: Đa-vít sẽ không vào đây
được.
7 Nhưng Đa-vít hãm lấy đồn Si-ôn: ấy là thành
Đa-vít.
8 Trong ngày đó, Đa-vít nói rằng: Phàm người
nào đánh dân Giê-bu-sít, nhào xuống khe kẻ què
và kẻ đui chúng nó, tức những kẻ cừu địch của
Đa-vít, (sẽ được làm đầu mục và quan trưởng).
Bởi cớ đó có tục ngữ rằng: Kẻ đui và kẻ què đều
sẽ chẳng vào nhà nầy.
9 Đa-vít ở trong đồn, đặt tên là thành Đa-vít;
người xây vách tứ vi từ Mi-lô trở về trong.
10 Đa-vít càng ngày càng cường thạnh, và Giê-
hô-va là Đức Chúa Trời vạn quân ở cùng người.
11 Hi-ram, vua thành Ty-rơ, sai sứ đến Đa-vít,
đem theo gỗ bá hương, thợ mộc, thợ đá đặng
xây cất một cái đền cho Đa-vít.
12 Bấy giờ, Đa-vít nhìn biết rằng Đức Giê-hô-
va đã lập mình làm vua trên Y-sơ-ra-ên, và khiến
nước mình được thạnh vượng vì cớ dân Y-sơ-ra-
ên của Ngài.

13 Sau khi Đa-vít từ Hếp-rôn đến, thì còn cưới
thêm những hầu và vợ ở Giê-ru-sa-lem; lại sanh
thêm cho người những con trai con gái khác.
14 Nầy là tên các con trai sanh cho người tại
thành Giê-ru-sa-lem: Sa-mua, Sô-báp, Na-than,
Sa-lô-môn,
15 Di-ba, Ê-li-sua, Nê-phéc, Gia-phia,
16 Ê-li-sa-ma, Ê-li-gia-đa, và Ê-li-phê-lết.
17 Khi dân Phi-li-tin biết Đa-vít đã chịu xức dầu
làm vua Y-sơ-ra-ên rồi, thì kéo ra đặng đánh
người. Đa-vít hay điều đó, bèn đi đến đồn.
18 Dân Phi-li-tin đi đến bủa ra trong trũng Rê-
pha-im.
19 Bấy giờ, Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va, mà
rằng: Tôi phải lên đánh dân Phi-li-tin chăng?
Ngài sẽ phó vào tay tôi chăng? Đức Giê-hô-va
đáp cùng Đa-vít rằng: Hãy đi lên, vì hẳn ta sẽ
phó dân Phi-li-tin vào tay ngươi.
20 Vậy, Đa-vít kéo đến Ba-anh-Phê-rát-sim, là
nơi người đánh dân đó; và người nói rằng: Đức
Giê-hô-va đã đánh vỡ các kẻ thù nghịch tôi khỏi
trước mặt tôi khác nào nước chảy. Bởi cớ đó,
người đặt tên chỗ nầy là Ba-anh-Phê-rát-sim.
21 Dân Phi-li-tin bỏ lại các thần tượng của
chúng nó tại đó; Đa-vít và thủ hạ người lấy đem
đi.
22 Dân Phi-li-tin trở lại lần thứ nhì, và bủa ra
trong trũng Rê-pha-im.
23 Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va, Ngài đáp
rằng: Ngươi chớ đi lên; hãy đi vòng phía sau
chúng nó, rồi ngươi sẽ tới chúng nó về hướng
cây dâu.

24 Và khi nào ngươi nghe tiếng bước trên ngọn
cây dâu, bấy giờ hãy lật đật xông tới, vì chính
trong lúc đó, Đức Giê-hô-va sẽ đi trước ngươi
đặng hãm đánh đạo quân Phi-li-tin.
25 Đa-vít làm mọi điều Đức Giê-hô-va đã phán
đặn người; người đánh đuổi dân Phi-li-tin từ
Ghê-ba cho đến Ghê-xe.

6

1 Đa-vít lại nhóm hiệp hết thảy những người
kén chọn của Y-sơ-ra-ên, số chừng ba vạn người.
2 Đoạn, người chỗi dậy, có cả dân sự đồng
theo, đi từ Ba-lê ở xứ Giu-đa đặng thỉnh hòm
của Đức Chúa Trời lên; trước hòm ấy dân cầu
khẩn danh Chúa, tức là chính danh Đức Giê-hô-
va vạn quân, vẫn ngự ở giữa chê-ru-bin tại trên
hòm ấy.
3 Chúng để hòm của Đức Chúa Trời trên một
cái xe mới, rồi đem đi khỏi nhà A-bi-na-đáp, ở
tại trên gò nỗng; U-xa và A-hi-giô, con trai A-bi-
na-đáp, dẫn cái xe mới đó.
4 Vậy, chúng dời hòm khỏi nhà A-bi-na-đáp ở
tại trên gò nỗng: U-xa đi gần bên hòm của Đức
Chúa Trời, còn A-hi-giô đi trước hòm.
5 Đa-vít và cả nhà Y-sơ-ra-ên đều múa hát
trước mặt Đức Giê-hô-va với đủ thứ nhạc khí
bằng gỗ bá hương, đàn cầm, đàn sắt, trống, bạt,
và mã la.
6 Khi đến sân đạp lúc của Na-côn, U-xa giơ tay
lên nắm hòm của Đức Chúa Trời, bởi vì những
con bò vấp ngã.

7 Cơn thạnh nộ của Đức Giê-hô-va bèn nổi
phừng cùng U-xa; Đức Chúa Trời hành hại người
vì cớ lầm lỗi người, và người chết tại đó, gần bên
hòm của Đức Chúa Trời.
8 Đa-vít lấy làm buồn thảm, vì Đức Giê-hô-va
đã hành hại U-xa, và người ta gọi chỗ ấy là Hành
hại U-xa cho đến ngày nay.
9 Trong ngày đó, Đa-vít sợ Đức Giê-hô-va và
nói rằng: Hòm của Đức Giê-hô-va sẽ thế nào vào
nhà ta được?
10 Vậy Đa-vít không muốn để hòm của Đức Giê-
hô-va đến nhà mình tại trong thành Đa-vít; bèn
biểu dẫn vào trong nhà Ô-bết-Ê-đôm, là người
Gát.
11 Như vậy, hòm của Đức Giê-hô-va ở ba tháng
trong nhà Ô-bết-Ê-đôm, người Gát; Đức Giê-hô-
va ban phước cho Ô-bết-Ê-đôm và cả nhà người.
12 Người ta đến nói cùng vua Đa-vít rằng: Đức
Giê-hô-va đã ban phước cho nhà Ô-bết-Ê-đôm và
mọi vật thuộc về người, vì cớ hòm của Đức Chúa
Trời. Đa-vít bèn đi thỉnh hòm của Đức Chúa Trời
ở nhà Ô-bết-Ê-đôm đến trong thành Đa-vít cách
rất vui mừng.
13 Khi những người khiêng hòm của Đức Chúa
Trời đã đi sáu bước, thì Đa-vít tế một con bò đực
và một con thú mập béo.
14 Đa-vít mặc áo ê-phót vải gai, nhảy múa hết
sức tại trước mặt Đức Giê-hô-va.
15 Aáy Đa-vít và cả nhà Y-sơ-ra-ên lấy tiếng vui
mừng và tiếng kèn thổi mà thỉnh hòm của Đức
Giê-hô-va lên là như vậy.

16 Nhưng khi hòm của Đức Giê-hô-va vào
thành Đa-vít, thì Mi-canh, con gái của Sau-lơ,
dòm ngang qua cửa sổ, thấy Đa-vít múa nhảy
trước mặt Đức Giê-hô-va, thì trong lòng khinh
bỉ người.
17 Vậy, chúng đem hòm của Đức Giê-hô-va vào,
đặt tại chỗ, giữa trại Đa-vít đã dựng cho hòm đó;
rồi Đa-vít dâng của lễ thiêu và của lễ thù ân tại
trước mặt Đức Giê-hô-va.
18 Khi Đa-vít đã dâng của lễ thiêu và các của lễ
thù ân, thì người nhơn danh Đức Giê-hô-va vạn
quân mà chúc phước cho dân sự;
19 người phát cho hết thảy dân chúng Y-sơ-ra-
ên, bất luận nam hay nữ, mỗi người một ổ bánh,
một miếng thịt, và một bánh nho. Đoạn, hết
thảy ai về nhà nấy.
20 Đa-vít cũng trở về đặng chúc phước cho nhà
mình; nhưng Mi-canh, con gái của Sau-lơ, đến
đón người, mà nói rằng: Hôm nay vua Y-sơ-ra-
ên được vinh hiển thay, mà ở trần trước mặt các
con đòi của tôi tớ vua, làm như một kẻ không ra
gì vậy!
21 Đa-vít đáp với Mi-canh rằng: Aáy tại trước
mặt Đức Giê-hô-va, là Đấng đã chọn lấy ta làm
hơn cha nàng và cả nhà người, lập ta làm vua
chúa Y-sơ-ra-ên, là dân của Đức Giê-hô-va; phải,
trước mặt Đức Giê-hô-va, ta có hát múa.
22 Ta sẽ hạ mình xuống nhiều hơn nữa, tự xem
mình là hèn mạt; dầu vậy, những con đòi nàng
nói đó lại sẽ tôn kính ta.
23 Vì vậy, Mi-canh, con gái Sau-lơ, không sanh

con cho đến ngày nàng thác.

7

1 Khi vua đã ngự trong cung mình, và Đức Giê-
hô-va đã giải cứu người khỏi các kẻ thù nghịch
chung quanh mình, khiến cho người được bình
an,
2 thì vua nói cùng tiên tri Na-than rằng: Hãy
xem, ta ngự trong cái cung bằng bá hương, còn
hòm của Đức Chúa Trời lại ở dưới màn trướng.
3 Na-than thưa cùng vua rằng: Hễ trong lòng
vua có ý làm gì, thì hãy làm, vì Đức Giê-hô-va ở
cùng vua.
4 Nhưng trong lúc ban đêm, có lời của Đức
Giê-hô-va phán cùng Na-than rằng:
5 Hãy đi nói cùng Đa-vít, tôi tớ ta, rằng: Đức
Giê-hô-va phán như vầy: Người há sẽ xây cho ta
một cái đền để ta ngự tại đó sao?
6 Ngươi biết từ ngày ta đưa dân Y-sơ-ra-ên ra
khỏi xứ Ê-díp-tô cho đến ngày nay, ta chẳng có
ngự trong đền nào, nhưng hằng đi đó đây dưới
trại và nhà tạm.
7 Khắp nơi nào ta ngự qua với dân Y-sơ-ra-ên,
ta há có phán lời gì cùng một trưởng nào trong
các chi phái Y-sơ-ra-ên, là kẻ ta dặn chăn dân sự
ta, sao? Ta há có phán cùng chúng nó rằng: Cớ
sao các ngươi không dựng cho ta một đền thờ
bằng gỗ bá hương?
8 Vậy bây giờ, ngươi hãy nói cùng Đa-vít, kẻ
tôi tớ ta, như vầy: Đức Giê-hô-va vạn quân có
phán như vầy: Ta đã gọi ngươi từ giữa đồng cỏ,

từ nơi ngươi chăn chiên, đặng lập ngươi làm kẻ
dẫn dắt dân Y-sơ-ra-ên của ta.
9 Ta đã ở cùng ngươi trong mọi công việc ngươi
làm, tuyệt diệt các kẻ thù nghịch ngươi khỏi
trước mặt ngươi, khiến cho ngươi được danh lớn
như danh người sang trọng của thế gian.
10 Ta đã sắm sẵn một chỗ cho dân Y-sơ-ra-ên
ta, làm cho nó châm rễ tại đó, và nó sẽ ở nơi
mình, chẳng còn bị quấy rối nữa; các con loài
ác sẽ chẳng hà hiếp nó nữa như ngày xưa,
11 tức là như lúc ta lập quan xét trị dân Y-sơ-ra-
ên ta. Ta đã giải cứu ngươi khỏi các thù nghịch
ngươi mà ban bình an cho ngươi. Rốt lại, Đức
Giê-hô-va phán hứa rằng Ngài sẽ dựng cho ngươi
một cái nhà.
12 Khi các ngày ngươi đã mãn, và ngươi ngủ
với các tổ phụ ngươi, thì ta sẽ lập dòng giống
ngươi kế vị ngươi, là dòng giống do ngươi sanh
ra, và ta sẽ khiến cho nước nó bền vững.
13 Nó sẽ xây một đền thờ cho danh ta, và ta sẽ
khiến cho ngôi cùng nước nó bền đổ đời đời.
14 Ta sẽ làm cha nó, nó sẽ làm con ta. Nếu nó
phạm tội ác, tất ta sẽ sửa phạt nó bằng roi và
thương vít loài người;
15 nhưng ta sẽ không rút ân điển ta khỏi nó
như ta rút khỏi Sau-lơ, là kẻ ta đã trừ diệt khỏi
trước mặt ngươi.
16 Như vậy, nhà ngươi và nước ngươi được bền
đổ trước mặt ngươi đời đời; ngôi ngươi sẽ được
vững lập đến mãi mãi.
17 Na-than đến thuật lại cho Đa-vít mọi lời nầy

và sự mặc thị nầy.
18 Vua Đa-vít bèn đi đến hầu trước mặt Đức
Giê-hô-va, mà nói rằng: Lạy Chúa Giê-hô-va, tôi
là ai, họ hàng tôi là gì, mà Chúa đã đem tôi đến
nơi nầy?
19 Lạy Chúa Giê-hô-va, điều đó Chúa há còn
cho là nhỏ mọn sao, nên Chúa lại nói về nhà của
tôi tớ Chúa trong buổi lâu về sau? Lạy Chúa Giê-
hô-va, điều nầy há theo cách thường của loài
người sao?
20 Đa-vít còn nói thêm được lời chi nữa? Oâi
Chúa Giê-hô-va! Chúa biết kẻ tôi tớ Chúa.
21 Aáy vì lời Chúa và tùy theo lòng Ngài mà
Chúa đã làm những việc lớn nầy, và tỏ cho kẻ
tôi tớ Chúa biết.
22 Vì vậy, Giê-hô-va Đức Chúa Trời ôi! Ngài là
rất lớn, chẳng có ai giống như Ngài, và chẳng
có Đức Chúa Trời nào khác hơn Ngài, như lỗ tai
chúng tôi đã nghe.
23 Chớ thì trên khắp thế gian có dân tộc nào
giống như dân của Chúa, là Y-sơ-ra-ên, một dân
tộc mà Đức Chúa Trời đã đi chuộc lại đặng làm
dân của Ngài? Hầu cho Chúa được danh lớn,
nên Chúa nhơn vì chúng tôi, nhơn vì xứ của
Ngài, mà làm việc lớn lao đáng sợ nầy: Chúa
đã đuổi những dân tộc và thần tượng chúng nó
khỏi trước mặt dân sự mà Chúa đã chuộc ra khỏi
xứ Ê-díp-tô, đặng nó thuộc riêng về Ngài.
24 Vì Chúa đã lập dân Y-sơ-ra-ên làm dân của
Chúa đời đời; còn Chúa, ôi Đức Giê-hô-va! làm
Đức Chúa Trời của dân đó.
25 Vậy, bây giờ, Giê-hô-va Đức Chúa Trời ôi!

xin hãy làm cho vững chắc đến đời đời những
lời Chúa đã phán về kẻ tôi tớ Chúa và về nhà nó,
cùng làm y như Chúa đã phán vậy.
26 Nguyện danh Chúa được ngợi khen mãi mãi,
và người ta nói rằng: Giê-hô-va vạn quân là Đức
Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên. Nguyện nhà Đa-vít, là
kẻ tôi tớ Chúa, được vững bền trước mặt Chúa!
27 Vả lại, hỡi Giê-hô-va vạn quân! là Đức Chúa
Trời của Y-sơ-ra-ên, chính Chúa đã phán lời hứa
nầy cùng kẻ tôi tớ Chúa rằng: Ta sẽ dựng nhà
cho ngươi. Bởi cớ đó, kẻ tôi tớ Chúa nói dạn dĩ
mà cầu xin Chúa mấy lời nầy.
28 Vậy bây giờ, hỡi Chúa Giê-hô-va! Ngài là Đức
Chúa Trời, và các lời của Ngài là chân thật; Chúa
đã hứa cùng kẻ tôi tớ Chúa làm cho nó những
ơn phước nầy.
29 Vậy, xin Chúa ban phước cho nhà kẻ tôi tớ
Chúa, để nó còn tại trước mặt Chúa đến đời đời;
vì, hỡi Chúa Giê-hô-va! ấy là Chúa đã phán;
nguyện nhà kẻ tôi tớ Chúa được hưởng phước
của Chúa đến mãi mãi.

8

1 Sau điều đó, Đa-vít đánh bại dân Phi-li-tin,
bắt phục chúng nó, và cất quyền kinh đô khỏi
chúng nó.
2 Người cũng đánh dân Mô-áp, bắt chúng nằm
dài trên đất mà lấy dây đo: đo hai dây để giết,
rồi đo một dây để sống. Như vậy, dân Mô-áp
phải phục Đa-vít và đóng thuế cho người.

3 Đa-vít cũng đánh Ha-đa-đê-xe, con trai của
Rê-hốp, vua Xô-ba, đang khi người đi đặng lấy
lại quyền quản hạt trên sông Ơ-phơ-rát.
4 Đa-vít bắt của người một ngày bảy trăm lính
kị và hai mươi ngày lính bộ, cắt nhượng ngựa
của các xe, chỉ để dành cho chúng nó một trăm
cổ xe mà thôi.
5 Dân Sy-ri ở Đa-mách đến tiếp trợ Ha-đa-đê-
xe, vua Xô-ba; Đa-vít bèn giết chúng nó hai mươi
hai ngàn người.
6 Kế đó, người lập đồn trong Đa-mách xứ Sy-ri;
dân Sy-ri phục dịch Đa-vít và nộp thuế. Hễ nơi
nào Đa-vít đi đến, thì Đức Giê-hô-va cho người
được thắng.
7 Đa-vít lấy những thuẫn bằng vàng của các
đầy tớ Ha-đa-đê-xe mang, mà gởi đến Giê-ru-sa-
lem.
8 ỳ Bê-tách và Bê-rô-tôi, hai thành của Ha-đa-
đê-xe, vua cũng đoạt lấy đồng rất nhiều.
9 Thôi, vua Ha-mát, hay rằng vua Đa-vít đánh
bại cả đạo binh của Ha-đa-đê-xe,
10 bèn sai Giô-ram, con trai mình, đến vua
Đa-vít đặng chào mừng, và tặng khen người
đã đánh bại Ha-đa-đê-xe. Vì Ha-đa-đê-xe hằng
đánh giặc cùng Thôi. Giô-ra đem dâng những
chậu bằng bạc, bằng vàng và bằng đồng.
11 Vua Đa-vít cũng biệt các món nầy riêng ra
thánh cho Đức Giê-hô-va, y như người đã biệt
riêng ra thánh bạc và vàng của các dân tộc mà
người đã bắt phục:
12 tức là dân Sy-ri, dân Mô-áp, dân Am-môn,

dân Phi-li-tin, và dân A-ma-léc. Người cũng làm
như vậy về của giặc, lấy nơi Ha-đa-đê-xe, con
trai của Rê-hốp, vua xứ Xô-ba.
13 Sau khi thắng dân Sy-ri trở về, Đa-vít lại nổi
danh tiếng, vì đánh giết một vạn tám ngàn dân
Ê-đôm trong trũng muối.
14 Người lập đồn trong khắp xứ Ê-đôm, và cả
xứ Ê-đôm phải phục Đa-vít. Như vậy, Đức Giê-
hô-va khiến cho Đa-vít được thắng khắp nơi nào
người đi đến.
15 Đa-vít làm vua trên cả Y-sơ-ra-ên, cai trị cả
dân sự mình cách ngay thẳng và công bình.
16 Giô-áp, con trai Xê-ru-gia, làm quan tổng
binh; Giô-sa-phát, con trai A-hi-lút, làm quan
thái sử;
17 Xa-đốc, con trai A-hi-túp, và A-hi-mê-léc,
con trai A-bia-tha, làm thầy tế lễ; và Se-ra-gia
làm ký lục;
18 Bê-na-gia, con trai Giê-hô-gia-đa, làm quan
trưởng dân Kê-rê-thít và dân Phê-lê-thít; còn các
con trai Đa-vít làm tể tướng vua.

9

1 Bấy giờ, Đa-vít nói rằng: Có người nào của
nhà Sau-lơ còn sống chăng? Ta muốn vì cớ Giô-
na-than mà làm ơn cho người.
2 Vả, có một tôi tớ của nhà Sau-lơ, tên là Xíp-
ba; người ta gọi nó đến cùng Đa-vít. Vua hỏi:
Ngươi là Xíp-ba chăng? Người thưa: Phải, ấy là
tôi, kẻ đầy tớ vua.

3 Vua tiếp rằng: Chẳng còn có người nào về
nhà Sau-lơ sao? Ta muốn lấy ơn của Đức Chúa
Trời mà đãi người. Xíp-ba thưa cùng vua rằng:
Còn một người con trai của Giô-na-than bị tật
hai chân.
4 Vua hỏi rằng: Người ở đâu? Xíp-ba thưa
rằng: Người ở trong nhà Ma-ki, con trai A-mi-
ên, tại Lô-đê-ba.
5 Vua Đa-vít bèn sai tới nhà Ma-ki, con trai A-
mi-ên, tại Lô-đê-ba, mà đòi người đến.
6 Khi Mê-phi-bô-sết, con trai của Giô-na-than,
cháu Sau-lơ, đã đến bên Đa-vít, thì sấp mình
xuống đất và lạy. Đa-vít nói: ù Mê-phi-bô-sết!
Người thưa: Có tôi tớ vua đây.
7 Đa-vít nói cùng người rằng: Chớ sợ; ta muốn
làm ơn cho ngươi vì cớ Giô-na-than, cha ngươi;
ta sẽ trả lại cho ngươi những đất của Sau-lơ,
ông nội ngươi, và ngươi sẽ ăn chung bàn ta luôn
luôn.
8 Mê-phi-bô-sết bèn lạy, mà nói rằng: Kẻ tôi tớ
vua là gì, mà vua lại đoái mắt đến một con chó
chết, như tôi đây?
9 Vua bèn gọi Xíp-ba, tôi tớ của Sau-lơ, mà nói
rằng: Ta đã ban cho con trai chủ ngươi mọi tài
sản thuộc về Sau-lơ và nhà người.
10 Vậy, ngươi cùng các con trai và tôi tớ ngươi
phải cày đất đó cho người, rồi nộp hoa lợi đất
sanh sản, hầu cho con trai chủ ngươi có bánh ăn.
Mê-phi-bô-sết, con trai chủ ngươi, sẽ ăn chung
bàn ta luôn luôn. Vả Xíp-ba có mười lăm con trai
và hai mươi tôi tớ.
11 Xíp-ba thưa cùng vua rằng: Kẻ tôi tớ vua sẽ

làm mọi điều vua chúa tôi dặn biểu. Aáy vậy,
Mê-phi-bô-sết ăn chung bàn Đa-vít như một con
trai của vua vậy.
12 Mê-phi-bô-sết có một con trai nhỏ, tên là Mi-
ca; và hết thảy những người ở trong nhà Xíp-ba
đều là tôi tớ của Mê-phi-bô-sết.
13 Mê-phi-bô-sết ở tại Giê-ru-sa-lem, bởi vì
người ăn luôn chung bàn của vua. Người bị què
hai chân.

10

1 Sau việc ấy, vua dân Am-môn băng, và Ha-
nun, con trai người, kế vị.
2 Đa-vít nói: Ta muốn làm ơn cho Ha-nun, con
trai của Na-hách, như cha người đã làm ơn cho
ta. Vậy, Đa-vít sai tôi tớ mình đi đến an ủi người
về sự chết của cha người; các tôi tớ của Đa-vít
đến trong xứ của dân Am-môn.
3 Nhưng các quan trưởng của dân Am-môn
nói cùng Ha-nun, chúa mình, rằng: Oâng tưởng
rằng Đa-vít sai những kẻ an ủi đến cùng ông là
vì tôn kính cha ông sao? Đa-vít sai những tôi tớ
người đến cùng ông, há chẳng phải vì muốn xem
xét thành, do thám nó đặng phá diệt đi chăng?
4 Vậy, Ha-nun bắt các tôi tớ của Đa-vít, cạo
phân nửa râu họ, cắt phân nửa quần áo cho đến
nửa thân mình; đoạn cho họ đi về.
5 Có người thuật lại việc ấy cùng Đa-vít; người
bèn sai kẻ đi đón mấy người ấy, vì họ lấy làm hổ
thẹn lắm. Vua sai bảo rằng: Hãy ở tại Giê-ri-cô
cho đến chừng râu của các ngươi đã mọc lại;
đoạn các ngươi sẽ trở về.

6 Khi dân Am-môn thấy mình bị Đa-vít gớm
ghét, bèn sai người đi chiêu mộ dân Sy-ri ở Bết-
Rê-hốt và ở Xô-ba, số chừng hai vạn lính bộ; lại
chiêu mộ vua Ma-a-ca với một ngàn người, và
một vạn hai ngàn người ở xứ Tóp.
7 Đa-vít hay được điều đó, liền sai Giô-áp với
các dõng sĩ của đạo binh mình đi đánh chúng
nó.
8 Dân Am-môn kéo ra, dàn trận tại nơi cửa
thành, còn dân Sy-ri ở Xô-ba và ở Rê-hóp, những
người ở Tóp và ở Ma-a-ca đều đóng riêng ra
trong đồng bằng.
9 Giô-áp thấy quân giặc hãm đánh đằng trước
và đằng sau, bèn chọn người lính trong đạo tinh
binh Y-sơ-ra-ên, và dàn binh đó ra cùng dân Sy-
ri;
10 còn binh còn lại, người trao cho A-bi-sai, em
mình, đặng bày trận đối cùng dân Am-môn.
11 Người nói cùng A-bi-sai rằng: Nếu dân Sy-ri
mạnh hơn anh, em sẽ đến giúp anh; nhưng nếu
dân Am-môn mạnh hơn em, anh sẽ đến giúp em.
12 Hãy vững lòng bền chí, đánh giặc cách can
đảm, vì dân sự ta và vì các thành của Đức Chúa
Trời chúng ta; nguyện Đức Giê-hô-va làm theo ý
Ngài lấy làm tốt!
13 Đoạn, Giô-áp với quân lính theo người đều
đến gần, giao chiến cùng dân Sy-ri; chúng chạy
trốn trước mặt người.
14 Bấy giờ, vì dân Am-môn thấy dân Sy-ri chạy
trốn, thì chúng cũng chạy trốn khỏi trước mặt
A-bi-sai, và vào trong thành. Giô-áp lìa khỏi dân

Am-môn mà trở về Giê-ru-sa-lem.
15 Dân Sy-ri thấy mình bị dân Y-sơ-ra-ên đánh
bại, bèn nhóm hiệp lại.
16 Ha-đa-rê-xe sai chiêu dân Sy-ri ở bên kia
sông; chúng nó đến Hê-lam, có Sô-bác làm tổng
binh của Ha-đa-rê-xe, quản suất.
17 Nghe tin nầy, Đa-vít hiệp lại hết thảy Y-sơ-
ra-ên, đi ngang qua Giô-đanh, kéo đến Hê-lam.
Dân Sy-ri dàn trận đối cùng Đa-vít, và giao chiến
cùng người.
18 Nhưng chúng chạy trốn trước mặt Y-sơ-ra-
ên. Đa-vít giết bảy trăm xe binh của dân Sy-ri,
và bốn muôn lính kị. Người cũng giết Sô-bác,
tổng binh của chúng nó, và nó chết tại đó.
19 Khi các vua chư hầu của Ha-đa-rê-xe thấy
mình bị Y-sơ-ra-ên thấy mình bị Y-sơ-ra-ên đánh
bại, thì lập hòa cùng Y-sơ-ra-ên và phục dịch họ;
dân Sy-ri không còn dám giúp dân Am-môn nữa.

11

1 Qua năm mới, khi các vua thường ra tranh
chiến, Đa-vít sai Giô-áp cùng các tôi tớ mình
và cả đạo binh Y-sơ-ra-ên đánh giặc; chúng
cướp phá xứ dân Am-môn và vây thành Ráp-ba.
Nhưng vua Đa-vít ở lại Giê-ru-sa-lem.
2 Một buổi chiều kia, Đa-vít chổi dậy khỏi
giường mình, đi dạo chơi trên nóc đền vua, bèn
thấy một người nữ đang tắm; người nữ ấy rất là
lịch sự.
3 Đa-vít sai hỏi người nữ ấy là ai, thì người ta
thưa rằng: Aáy là Bát-Sê-ba, con gái của Ê-li-am,
vợ của U-ri, người Hê-tít.

4 Đa-vít sai người đem nàng đến. Nàng đến
nhà vua và vua ngủ với nàng. Sau khi nàng làm
cho sạch sự ô uế mình, bèn trở về nhà.
5 Người nữ nầy thọ thai, sai người tâu cùng
Đa-vít rằng: Tôi có thai.
6 Đa-vít bèn truyền lịnh cho Giô-áp rằng: Hãy
sai U-ri, người Hê-tít, đến cùng ta. Vậy, Giô-áp
sai U-ri đến cùng Đa-vít.
7 U-ri đến, Đa-vít hỏi thăm về Giô-áp và đạo
binh có bình an chăng, cùng chiến trận ra thể
nào.
8 Đoạn, vua nói cùng U-ri rằng: Hãy đi xuống
nhà ngươi và rửa chân đi. Vậy, U-ri đi ra khỏi
đền vua, có người đem theo người một của ăn
nhà vua.
9 Nhưng U-ri không về nhà mình, ngủ tại cửa
đền vua cùng các tôi tớ vua.
10 Người ta thuật điều đó cho Đa-vít và nói
rằng: U-ri không có đi xuống nhà người. Đa-
vít hỏi U-ri rằng: Chớ thì ngươi chẳng đi đường
trở về sao? Cớ sao không đi xuống nhà ngươi?
11 U-ri thưa cùng Đa-vít rằng: Hòm giao ước,
Y-sơ-ra-ên, và Giu-đa, vẫn ở dưới trại, Giô-áp, là
chúa tôi, luôn với các tôi tớ chúa tôi đang hạ
trại nơi đồng trống, còn tôi lại vào nhà mình
đặng ăn, uống, và ngủ cùng vợ mình sao? Tôi
chỉ mạng sống và linh hồn của vua mà thề rằng,
tôi chẳng biết làm một sự như vậy!
12 Đa-vít nói cùng U-ri rằng: Hãy ở lại đây ngày
nay, rồi mai ta sẽ sai ngươi đi. Vậy, U-ri ở lại tại
Giê-ru-sa-lem ngày ấy và ngày sau.

13 Đoạn, Đa-vít vời người ăn uống tại trước
mặt mình, và làm cho người say; nhưng chiều
tối, U-ri đi ra ngủ trên giường mình với các tôi
tớ của người, chớ không có đi xuống nhà mình.
14 Sáng ngày mai, Đa-vít viết một cái thơ cho
Giô-áp, và gởi nơi tay U-ri.
15 Người viết như vầy: Hãy đặt U-ri tại hàng
đầu, nơi hiểm nguy hơn hết của chiến trận, rồi
hãy rút ra xa người, để người bị đánh và chết đi.
16 Vậy, khi Giô-áp vây thành, bèn đặt U-ri tại
chỗ đã biết có lính mạnh bạo của thù nghịch gìn
giữ.
17 Người trong thành kéo ra đánh Giô-áp, có
mấy người trong bọn tôi tớ Đa-vít ngã chết. U-ri,
người Hê-tít, cũng chết.
18 Giô-áp bèn sai sứ giả đến cùng Đa-vít đặng
thuật cho người biết đầu đuôi của sự chinh
chiến.
19 Và người truyền lịnh cho sứ giả rằng: Khi
ngươi đã thuật xong cho vua mọi điều đã xảy ra
nơi chiến trận,
20 nếu vua nổi giận nói cùng ngươi rằng: Cớ
sao các ngươi đi tới gần quá đặng hãm thành
vậy? Các ngươi há chẳng biết rằng người ta ở
trên chót vách thành bắn tên xuống sao?
21 Xưa ai giết A-bi-mê-léc, con trai của Giê-rút-
bê-sết? Há chẳng phải một người nữ ở trên chót
vách thành ném một thớt cối xuống trên người
làm cho người chết tại Tê-bết sao? Vì sao các
ngươi đến gần vách thành như vậy? thì bấy giờ
ngươi sẽ tiếp rằng: U-ri, kẻ tôi tớ vua, người Hê-

tít, cũng chết nữa.
22 Như vậy, sứ giả đi; khi người đến nơi, thuật
cho Đa-vít biết mọi điều Giô-áp đã dặn người.
23 Sứ giả tâu cùng Đa-vít rằng: Ban đầu những
quân đó mạnh hơn chúng tôi, kéo ra đến ngoài
đồng; nhưng chúng tôi đánh đuổi chúng nó đến
cửa thành.
24 Các lính cầm cung ở trên vách thành có bắn
những tôi tớ vua, có vài người bị chết; U-ri, người
Hê-tít, là tôi tớ vua, cũng chết nữa.
25 Đa-vít đáp cùng sứ giả rằng: Ngươi hãy nói
cùng Giô-áp: Chớ lấy làm cực lòng quá về điều
đó; gươm, khi giết kẻ nầy, khi giết kẻ khác. Hãy
rán sức hãm thành và hủy diệt nó đi. Còn ngươi
hãy giục người vững lòng bền chí.
26 Khi vợ U-ri hay rằng chồng mình đã thác,
thì than khóc U-ri.
27 Khi đã mãn tang, Đa-vít sai vời nàng vào
cung; nàng trở nên vợ người, sanh cho người
một con trai. Nhưng điều Đa-vít đã làm đó
không đẹp lòng Đức Giê-hô-va.

12

1 Đức Giê-hô-va sai Na-than đến cùng Đa-vít.
Vậy, Na-than đến cùng người mà rằng: Trong
một thành kia có hai người, người nầy giàu, còn
người kia nghèo.
2 Người giàu có chiên bò rất nhiều;
3 nhưng người nghèo, nếu chẳng kể một con
chiên cái nhỏ mà người đã mua, thì chẳng có
gì hết. Người nuôi nó; nó cùng lớn lên với con
cái người tại nhà người, ăn đồ người ăn, uống

đồ người uống, và ngủ trên lòng người; nó như
một con gái của người vậy.
4 Vả, có người khách đến người giàu; người
giàu tiếc không muốn đụng đến chiên bò của
mình đặng dọn một bữa ăn cho người khách đã
đến, bèn bắt con chiên con của người nghèo và
dọn cho kẻ khách đã đến thăm mình.
5 Đa-vít bèn nổi giận lắm cùng người ấy, và nói
cùng Na-than rằng: Ta chỉ Đức Giê-hô-va hằng
sống mà thề, người đã phạm điều ấy thật đđng
chết!
6 Hắn phải thường bốn lần giá chiên conkhông
có lòng thương xót.
7 Bấy giờ, Na-than nói cùng Đa-vít rằng: Vua
là người đó! Giê-hô-va Đức Chúa Trời của Y-sơ-
ra-ên có phán như vầy: Ta đã xức dầu lập ngươi
làm vua Y-sơ-ra-ên, ta đã giải cứu ngươi khỏi tay
Sau-lơ.
8 Ta cũng ban cho ngươi nhà của chủ ngươi,
trao vào tay ngươi các vợ của chủ ngươi, lập
ngươi làm vua của nhà Y-sơ-ra-ên và Giu-đa, và
nếu điều đó không đủ, ắt ta sẽ thêm cho ơn khác
nữa.
9 Cớ sau ngươi đã khinh bỉ lời của Đức Giê-hô-
va, mà làm điều không đẹp lòng Ngài? Ngươi
đã dùng gươm giết U-ri, người Hê-tít, lấy vợ nó
làm vợ ngươi, còn nó thì ngươi đã giết bởi gươm
của dân Am-môn.
10 Nên bây giờ, gươm chẳng hề thôi hủy hoại
nhà ngươi, bởi vì ngươi đã khinh ta, cướp vợ U-
ri, người Hê-tít, đặng nàng làm vợ ngươi.
11 Đức Giê-hô-va phán như vầy: Ta sẽ khiến

từ nhà ngươi nổi lên những tai họa giáng trên
ngươi; ta sẽ bắt các vợ ngươi tại trước mắt ngươi
trao cho một người lân cận ngươi, nó sẽ làm
nhục chúng nó tại nơi bạch nhựt.
12 Vì ngươi đã làm sự kia cách kín nhiệm,
nhưng ta sẽ làm việc nầy trước mặt cả Y-sơ-ra-
ên và tại nơi bạch nhựt.
13 Đa-vít bèn nói cùng Na-than rằng: Ta đã
phạm tội cùng Đức Giê-hô-va. Na-than đáp cùng
Đa-vít rằng: Đức Giê-hô-va cũng đã xóa tội vua;
vua không chết đâu.
14 Nhưng vì việc nầy vua đã gây dịp cho những
kẻ thù nghịch Đức Giê-hô-va nói phạm đến Ngài,
nên con trai đã sanh cho ngươi hẳn sẽ chết.
15 Đoạn, Na-than trở về nhà mình. Đức Giê-
hô-va bèn đánh đứa trẻ mà vợ của U-ri đã sanh
cho Đa-vít, và nó bị đau nặng lắm.
16 Đa-vít vì con cầu khẩn Đức Chúa Trời và
kiêng ăn; đoạn, người trở vào nhà, trọn đêm
nằm dưới đất.
17 Các trưởng lão trong nhà chổi dậy đứng
chung quanh người đặng đỡ người lên khỏi đất;
nhưng người không khứng, và chẳng ăn với họ.
18 Ngày thứ bảy đứa trẻ chết. Các tôi tớ của
Đa-vít ngại cho người biết đứa trẻ đã chết; vì họ
nói rằng: Lúc đứa trẻ còn sống, chúng tôi có
khuyên giải vua, vua không khứng nghe chúng
tôi; vậy làm sao chúng tôi lại dám nói cùng vua
rằng đứa trẻ đã chết? Có lẽ vua rủi ro!
19 Nhưng Đa-vít thấy những tôi tớ nó nhỏ nhỏ,
hiểu rằng đứa trẻ đã chết, nên hỏi rằng: Có phải
đứa trẻ đã chết chăng? Họ thưa: Phải, đã chết

rồi.
20 Bấy giờ, Đa-vít chờ dậy khỏi đất, tắm mình,
xức dầu thơm, và thay quần áo; rồi người đi vào
đền của Đức Giê-hô-va và thờ lạy. Đoạn, người
trở về cung, truyền dọn vật thực cho mình, và
người ăn.
21 Các tôi tớ hỏi người rằng: Vua làm chi vậy?
Khi đứa trẻ nầy còn sống, vua kiêng ăn và khóc
vì nó; và bấy giờ, nó đã chết vua chờ dậy và ăn!
22 Vua đáp: Khi đứa trẻ còn sống, ta kiêng ăn
và khóc lóc, vì ta nghĩ rằng: Nào ai biết; có lẽ
Đức Giê-hô-va sẽ thương xót ta, và cho đứa trẻ
được sống chăng.
23 Nhưng bây giờ nó đã chết, ta kiêng ăn làm
chi? Ta có thể làm cho nó trở lại ư? Ta sẽ đi đến
nó nhưng nó không trở lại cùng ta.
24 Đa-vít an ủi Bát-sê-ba, vợ mình, đến ngủ
cùng nàng; nàng sanh một đứa trai, đặt tên là
Sa-lô-môn. Đức Giê-hô-va yêu mến Sa-lô-môn,
25 nên Ngài sai đấng tiên tri Na-than đến đặt
tên cho nó là Giê-đi-đia, vì Đức Giê-hô-va yêu
mến nó.
26 Giô-áp đánh Ráp-ba của dân Am-môn, và
hãm lấy đế đô.
27 Người sai sứ giả đến cùng Đa-vít mà nói
rằng: Tôi có đánh Ráp-ba và hãm lấy thành ở
mạn dưới rồi.
28 Bây giờ, vua hãy nhóm hiệp chiến sĩ còn lại,
đến đóng trước thành và chiếm lấy nó, kẻo tôi
hãm lấy nó thì công đó về tôi chăng.
29 Vậy, vua Đa-vít nhóm hiệp cả dân sự, kéo
đến đánh Ráp-ba, vây và hãm lấy nó.

30 Người lột cái mão triều thiên của vua dân
Am-môn đội trên đầu; mão đó cân nặng một ta-
lâng vàng, có trang sức những bửu thạch; Đa-vít
đặt nó ở trên đầu mình. Người cũng đoạt lấy rất
nhiều của cải thành mà đem đi.
31 Người điệu dân sự ở thành ấy ra, bắt chúng
phải làm công dịch bằng cưa, bừa sắt, rìu sắt,
và lò gạch; người cũng đãi hết thảy thành của
dân Am-môn như vậy. Đoạn, Đa-vít và cả dân
sự đều trở về Giê-ru-sa-lem.

13

1 Kế sau ấy, xảy có việc nầy: Aùp-sa-lôm, con
trai của Đa-vít, có một em gái ruột, tên là Ta-ma,
rất lịch sự; Am-nôn, con trai của Đa-vít, thương
nàng.
2 Am-nôn mê mệt vì cớ Ta-ma em gái mình;
đến đỗi thành bịnh; vì nàng là đồng trinh, lấy
làm khó cho Am-nôn được chi với nàng.
3 Vả, Am-nôn có một bạn hữu tên là Giô-na-
đáp, con trai của Si-mê-a, là anh Đa-vít; người
nầy rất quỉ quyệt.
4 Giô-na-đáp nói cùng Am-nôn rằng: Hỡi
vương tử, nhơn sao một ngày một hao mòn như
vậy? Vương tử sẽ thú thật với tôi chăng? Am-
nôn đáp: Ta thương Ta-ma, em gái của Aùp-sa-
lôm, là em trai ta.
5 Giô-na-đáp nói cùng người rằng: Vương tử
hãy nằm trên giường, làm bộ đau; rồi khi vua
cha đến thăm, hãy nói rằng: con xin cha cho Ta-
ma, em gái con, đến cho con ăn; nó sẽ dọn món

ăn trước mặt con, con sẽ thấy nó làm, và sẽ nhận
lấy đồ ăn từ nơi tay nó.
6 Vậy, Am-nôn nằm làm bộ đau. Vua đến thăm,
thì Am-nôn nói cùng vua rằng: Con xin cha cho
Ta-ma đến đây, làm hai cái bánh nhỏ tại trước
mắt con; con sẽ nhận lấy bánh ấy nơi tay nó.
7 Đa-vít sai người đến cùng Ta-ma, bảo nàng
rằng: Hãy đi đến nhà Am-nôn, anh con, và làm
món chi để ăn.
8 Ta-ma đi đến nhà anh mình; người đang
nằm. Trước mặt người, nàng lấy bột mì, nhồi
làm bánh nhỏ và hấp đi.
9 Đoạn, nàng nhắc chảo nhỏ xuống, và trút
bánh ra trong mâm; nhưng Am-nôn từ chối
không ăn, bèn nói rằng: Hãy biểu mọi người
ra khỏi đây. Hết thảy đều lui ra.
10 Bấy giờ, Am-nôn nói cùng Ta-ma rằng: Hãy
bưng đồ ăn em đã dọn cho anh vào trong phòng,
để anh nhận lấy nó từ nơi tay em. Ta-ma bèn lấy
các bánh nhỏ mình đã làm, bưng vào cho Am-
nôn, anh mình, ở trong phòng.
11 Nàng dâng bánh cho người ăn; nhưng người
vớ lấy nàng mà nói rằng: Em ơi, hãy đến ngủ
cùng anh.
12 Nàng đáp với người rằng: Không được anh;
chớ làm nhục tôi, vì trong Y-sơ-ra-ên người ta
chẳng làm như vậy. Chớ phạm sự ô hạnh nầy!
13 Tôi sẽ mang sự sỉ nhục tôi đi đâu? Còn anh
sẽ như một người ô danh trong Y-sơ-ra-ên. Thà
anh nói cùng vua thì hơn; vua chẳng cấm anh
lấy tôi làm vợ.

14 Nhưng Am-nôn không khứng nghe nàng; và
vì người mạnh hơn, bèn gian hiếp nàng, nằm
cùng nàng.
15 Rồi đó, Am-nôn lấy làm gớm ghét nàng quá,
đến đỗi tình người ghen ghét nàng lại lớn hơn
tình thương yêu nàng khi trước. Am-nôn nói
cùng nàng rằng: Hãy đứng dậy, đi đi!
16 Nàng đáp: Chớ đuổi tôi đi mà làm cho tôi
một sự quấy lớn hơn sự quấy anh đã làm rồi!
Nhưng người không khứng nghe nàng;
17 bèn gọi một đứa trẻ hầu hạ, mà biểu rằng:
Hãy đuổi đàn bà nầy ra khỏi trước mặt ta, rồi
đóng cửa khóa chốt lại!
18 Vả, nàng mặc một cái áo trong dài, vì các
công chúa đều mặc áo như thế đang khi còn
đồng trinh. Vậy, tôi tớ của Am-nôn đuổi nàng ra
và đóng cửa lại.
19 Ta-ma bèn bỏ tro trên đầu mình, xé áo dài,
và bưng tay trên đầu, vừa đi vừa cất tiếng la.
20 Aùp-sa-lôm, anh nàng, hỏi nàng rằng: Có
phải Am-nôn, anh của em đã nằm cùng em
chăng? Thế thì, hỡi em, hãy làm thinh, vì là anh
của em; chớ lấy sự đó mà cực lòng quá! Như
vậy, Ta-ma ở riêng ra nơi nhà Aùp-sa-lôm, anh
nàng.
21 Vua Đa-vít hay được các điều đó, bèn giận
lắm.
22 Aùp-sa-lôm chẳng còn nói cùng Am-nôn
một lời nào, hoặc lành hay dữ, vì người ghét
Am-nôn, bởi Am-nôn đã gian hiếp Ta-ma, em gái
mình.
23 Cách hai năm sau, đang lúc Aùp-sa-lôm hớt

lông chiên mình tại Ba-anh-Hát-so gần Eùp-ra-
im, người mời hết thảy các vương tử.
24 Aùp-sa-lôm đến cùng vua mà thưa rằng: Kẻ
tôi tớ vua có những thợ hớt lông chiên nơi nhà;
vậy, xin vua cùng quần thần của vua đến nhà kẻ
tôi tớ vua.
25 Nhưng vua đáp cùng Aùp-sa-lôm rằng:
Không được, con; hết thảy chúng ta không đi
đến nhà con, vì sẽ làm tổn phí cho con. Mặc dầu
Aùp-sa-lôm cố nài, Đa-vít không chịu đi đến đó;
nhưng Đa-vít chúc phước cho người.
26 Aùp-sa-lôm bèn nói rằng: Nếu vua không
đến, xin cho phép Am-nôn, anh tôi, đến cùng
chúng tôi. Vua đáp: Cớ sao nó sẽ đi đến cùng
con?
27 Nhưng Aùp-sa-lôm cố nài đến đỗi vua để
cho Am-nôn và hết thảy vương tử đi với người.
28 Vả, Aùp-sa-lôm truyền lịnh cho các tôi tớ
mình rằng: Hãy ý tứ, xem khi lòng Am-nôn vui
vì rượu, và khi ta bảo các ngươi: Hãy đánh Am-
nôn, thì bấy giờ, hãy giết hắn đi, chớ sợ chi: ấy
chính ta dặn biểu các ngươi làm điều đó. Khá
can đảm, tỏ mình ra mạnh bạo!
29 Các tôi tớ Aùp-sa-lôm xử Am-nôn y như
người đã truyền cho họ. Bấy giờ, các vương tử
đứng dậy, cỡi lừa và chạy trốn.
30 Đang khi các vương tử ở dọc đường, có
tiếng thấu đến vua Đa-vít rằng Aùp-sa-lôm đã
giết các vương tử rồi, không có một ai thoát
khỏi.
31 Vua đứng dậy, xé áo mình và nằm dưới đất;
hết thảy tôi tớ người đứng chầu gần bên, áo cũng

xé rách.
32 Nhưng Giô-na-đáp, con trai Si-mê-a, là anh
Đa-vít, cất tiếng nói rằng: Xin chúa tôi chớ
tưởng rằng các vương tử của chúa đã bị giết
hết; vì chỉ một mình Am-nôn bị chết thôi; ấy là
việc Aùp-sa-lôm đã định ý làm từ ngày Am-nôn
gian hiếp Ta-ma, em gái của người.
33 Aáy vậy, xin vua chúa tôi, chớ tưởng rằng
hết thảy vương tử đã chết; chỉ một mình Am-nôn
chết đó thôi.
34 Aùp-sa-lôm đã chạy trốn. Kẻ tôi tớ đang ở
vọng canh, ngước mắt lên, nhìn thấy một đoàn
người đông lắm đi tới, do theo đường tây, về phía
núi.
35 Giô-na-đáp tâu cùng vua rằng: Tôi thấy các
vương tử đến; việc đã xảy ra y như tôi tớ vua đã
nói.
36 Người nói vừa dứt, thì thấy các vương tử
đến; họ đều cất tiếng lên khóc. Vua và hết thảy
tôi tớ cũng đều tuôn tràn giọt lụy.
37 Còn Aùp-sa-lôm đã chạy trốn, và ẩn tại nhà
Thanh-mai, con trai A-mi-hút, vua xứ Ghe-su-rơ.
Đa-vít để tang cho con trai mình luôn luôn.
38 Aùp-sa-lôm trốn tại xứ Ghê-su-rơ ba năm.
39 Đoạn, vua Đa-vít bỏ không đuổi theo Aùp-
sa-lôm nữa, vì vua đã được giải buồn về sự chết
của Am-nôn.

14

1 Bấy giờ, Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia, thấy
lòng vua hướng về Aùp-sa-lôm,
2 thì sai đi tìm tại Thê-cô-a một người đàn bà
khôn khéo, mà dặn nàng rằng: Hãy làm bộ có

tang, mặc áo chế, chớ xức dầu trên đầu nàng,
song hãy có dáng một người đàn bà đã từ lâu
ngày khóc một kẻ chết.
3 Đoạn, hãy vào đền vua, tâu cùng vua theo
cách nầy. Giô-áp bèn để trong miệng nàng các
lời nàng phải nói.
4 Vậy, người đàn bà ở Thê-cô-a đi đến cùng
vua, sấp mình xuống đất mà lạy, rồi tâu rằng:
Lạy vua, xin hãy cứu tôi!
5 Vua nói: Ngươi muốn chi? Nàng thưa rằng:
Hỡi ôi! tôi góa bụa, chồng tôi đã chết.
6 Kẻ đòi vua vốn có hai con trai; chúng nó đã
đánh lộn với nhau ở ngoài đồng, và vì không ai
can ra, nên đứa nầy đánh đứa kia chết.
7 Vì đó, cả dòng họ đều dấy lên nghịch cùng
con đòi của vua, và nói rằng: Hãy nộp cho chúng
ta kẻ đã giết em mình, chúng ta muốn giết nó,
để báo thù em nó mà nó đã giết; và mặc dầu nó
là kẻ kế nghiệp, chúng ta cũng sẽ diệt nó. Vậy,
chúng toan tắt đóm lửa còn lại cho tôi, không để
cho chồng tôi hoặc danh, hoặc dòng dõi gì trên
mặt đất.
8 Vua nói cùng người đàn bà rằng: Hãy trở về
nhà ngươi; ta sẽ truyền lịnh về việc ngươi.
9 Người đàn bà Thê-cô-a thưa cùng vua rằng:
Lạy vua chúa tôi, nguyện lỗi đổ lại trên tôi và
trên nhà cha tôi, nguyện vua và ngôi vua không
can dự đến!
10 Vua tiếp: Nếu có ai hăm dọa ngươi nữa, hãy
dẫn nó đến ta. Nó sẽ chẳng còn dám đụng đến
ngươi nữa đâu.

11 Nàng tiếp rằng: Tôi cầu xin vua hãy chỉ Giê-
hô-va Đức Chúa Trời của vua làm chứng rằng kẻ
báo thù huyết chớ làm hại tôi càng nặng hơn, và
giết con trai tôi. Vua đáp: Ta chỉ Đức Giê-hô-va
hằng sống mà thề rằng, một sợi tóc sẽ chẳng
rụng xuống khỏi đầu của con trai ngươi!
12 Người đàn bà lại tiếp: Xin cho phép con đòi
vua còn tâu một lời cùng vua chúa tôi nữa. Vua
đáp: Hãy nói.
13 Người đàn bà nói: Vậy thì sao đối cùng dân
sự của Đức Chúa Trời, vua chẳng đoán xét đồng
một thể? Vua phán lời đó giống như kẻ có tội,
vì vua không đòi về đứa con trai mà vua đã đày
đi.
14 Vì rốt lại, chúng ta là kẻ hay chết, giống như
nước chảy trên đất, không hốt lại được. Nhưng
Đức Chúa Trời không cất mạng sống đi, Ngài
biết tìm cách thế đặng không đẩy kẻ bị đầy cách
xa Ngài.
15 Bấy giờ, nếu tôi đến tâu cùng vua chúa tôi,
ấy vì dân sự làm cho tôi run sợ. Con đòi vua có
nghĩ rằng: Mình phải tâu cùng vua, có lẽ vua sẽ
làm điều con đòi vua cầu xin.
16 Phải, vua sẽ nghe con đòi vua mà giải cứu
nó khỏi tay kẻ muốn diệt chúng tôi, là tôi và con
trai tôi, khỏi sản nghiệp của Đức Chúa Trời.
17 Vậy, con đòi vua đã nghĩ rằng: Chớ chi lời
của vua chúa tôi ban cho chúng tôi sự an nghỉ;
vì vua chúa tôi khác nào một thiên sứ của Đức
Chúa Trời, hiểu sự lành và sự dữ. Nguyện Giê-
hô-va Đức Chúa Trời của vua ở cùng vua!
18 Vua nói tiếp cùng người đàn bà rằng: Chớ

dấu ta chi hết về điều ta sẽ hỏi ngươi. Người đàn
bà thưa rằng: Xin vua chúa tôi hãy hỏi.
19 Vua hỏi: Có phải Giô-áp đã đặt tay vào mọi
điều đó chăng? Người đàn bà thưa rằng: Vua
chúa tôi ôi, tôi chỉ mạng sống của vua mà thề,
người ta không thể xít qua bên hữu hoặc bên tả,
đặng khỏi điều vua chúa tôi mới nói đó. Phải,
ấy là Giô-áp, tôi tớ của vua, đã truyền lịnh cho
tôi, và để các lời nầy trong miệng con đòi vua.
20 Giô-áp, tôi tớ của vua, đã làm như vậy, để
làm cho việc nầy thành ra cách mới. Nhưng
chúa tôi là khôn ngoan như thiên sứ của Đức
Chúa Trời, hiểu rõ mọi việc đã xảy ra trên đất.
21 Vua bèn nói cùng Giô-áp rằng: Vậy vì ngươi
đã làm việc nầy, hãy đi đòi gã trai trẻ Aùp-sa-lôm
trở về.
22 Giô-áp sấp mình xuống đất lạy, và chúc
phước cho vua, mà rằng: Vua chúa tôi ôi, ngày
nay tôi tớ vua biết rằng nó đã được ơn trước
mặt vua; vì vua đã làm điều tôi tớ vua đã cầu
xin Ngài.
23 Giô-áp bèn chổi dậy, đi đến Ghê-su-rơ, đem
Aùp-sa-lôm về Giê-ru-sa-lem.
24 Vua bèn nói rằng: Nó phải rút ở trong nhà
nó, chớ ra mặt trước mặt ta. Aáy vậy, Aùp-sa-
lôm rút ở trong nhà mình, không ra mắt vua.
25 Vả, trong cả Y-sơ-ra-ên chẳng có một người
nào được khen chuộng về nhan sắc mình như
Aùp-sa-lôm; nơi mình người, từ bàn chân cho
đến chót đầu, chẳng có tì vít gì hết.
26 Mỗi năm người hớt tóc mình, vì nặng làm

cho người bất tiện, thì tóc người cân được hai
trăm siếc-lơ, theo cân của vua.
27 Aùp-sa-lôm sanh ba con trai và một con gái,
tên là Ta-ma; nàng là người nữ rất lịch sự.
28 Aùp-sa-lôm ở tại Giê-ru-sa-lem trọn hai
năm, không ra mắt vua.
29 Kế đó, Aùp-sa-lôm đòi Giô-áp đặng sai người
đi đến cùng vua; nhưng Giô-áp không chịu đến
gần người. Aùp-sa-lôn đòi người lại một lần thứ
nhì, song Giô-áp lại từ chối, không muốn đến.
30 Aùp-sa-lôn bèn nói cùng các tôi tớ mình
rằng: Hãy xem ruộng của Giô-áp, là ruộng lúa
mạch kia, ở gần bên ruộng ta; hãy đi châm lửa
vào ruộng ấy. Các tôi tớ của Aùp-sa-lôm bèn
châm lửa vào ruộng đó.
31 Bấy giờ, Giô-áp đứng dậy, đến cùng Aùp-sa-
lôn trong nhà người mà nói rằng: Cớ sao các tôi
tớ ngươi có châm lửa vào ruộng ta?
32 Aùp-sa-lôn nói với người rằng: Hãy đến đây,
ta sẽ sai ngươi đến cùng vua, đặng nói rằng: Tôi
đã ở Ghê-su-rơ trở về làm chi? Thà tôi còn ở đó
thì hơn. Vậy bây giờ, tôi muốn ra mắt vua; ví
bằng tôi có tội ác gì, xin vua hãy giết tôi đi.
33 Vậy, Giô-áp đi đến vua, thuật lại các lời ấy.
Vua bèn đòi Aùp-sa-lôm đến; người vào đền vua,
sấp mình xuống trước mặt vua, và vua hôn Aùp-
sa-lôm.

15

1 Cách ít lâu, Aùp-sa-lôm sắm xe và ngựa với
năm mươi quân chạy trước mặt mình.

2 Aùp-sa-lôm dậy sớm, đứng nơi mé đường
vào cửa thành. Nếu gặp ai có sự kiện thưa chi đi
đến vua đặng cầu xét đoán, thì Aùp-sa-lôm gọi
người ấy hỏi rằng: Người ở thành nào? Nếu họ
đáp: Tôi tớ ông thuộc về chi phái kia của Y-sơ-
ra-ên,
3 thì Aùp-sa-lôm tiếp rằng: Sự tình của ngươi
thật phải và công bình; nhưng nơi đền vua nào
có ai để nghe ngươi đâu.
4 Đoạn, Aùp-sa-lôm tiếp rằng: è! chớ chi
người ta lập ta làm quan xét trong xứ! Phàm
người nào có việc tranh tụng hay kiện cáo gì cần
đoán xét, sẽ đến ta, thì ta sẽ xử đoán công bình
cho họ.
5 Nếu có ai đến gần đặng lạy người, Aùp-sa-
lôm giơ tay ra đỡ lấy người và hôn.
6 Aùp-sa-lôm làm như vậy đối cùng hết thảy
những người Y-sơ-ra-ên đi đến tìm vua, đặng
cầu đoán xét; và Aùp-sa-lôm dụ lấy lòng người
Y-sơ-ra-ên vậy.
7 Cuối bốn năm, Aùp-sa-lôm nói cùng vua
rằng: Xin cho phép con đi đến Hếp-rôn đặng
trả xong sự hứa nguyện mà tôi đã khấn với Đức
Giê-hô-va.
8 Vì lúc tôi tớ vua ở tại Ghê-su-rơ trong Sy-ri,
có khấn lời nguyện nầy: Nếu Đức Giê-hô-va dẫn
tôi về Giê-ru-sa-lem, thì tôi sẽ thờ phượng Đức
Giê-hô-va.
9 Vua đáp cùng người rằng: Hãy đi bình an.
Vậy người chổi dậy, và đi đến Hếp-rôn.
10 Aùp-sa-lôm sai những kẻ do thám rao lịnh
nầy khắp trong các chi phái Y-sơ-ra-ên rằng:

Thoạt khi anh em nghe tiếng kèn, thì hãy nói:
Aùp-sa-lôm làm vua tại Hếp-rôn!
11 Có hai trăm người ở Giê-ru-sa-lem mà Aùp-
sa-lôm đã mời, đều đi với người cách thật thà
chẳng nghi ngại chi hết.
12 Đang lúc Aùp-sa-lôm dâng của lễ, bèn sai
mời A-hi-tô-phe, là mưu sĩ của Đa-vít ở Ghi-lô,
bổn thành người. Sự phản nghịch trở nên mạnh,
và đoàn dân đi theo Aùp-sa-lôm càng ngày càng
đông.
13 Có người đến báo tin cho Đa-vít rằng: Lòng
của dân Y-sơ-ra-ên nghiêng về Aùp-sa-lôm.
14 Đa-vít bèn nói cùng các tôi tớ ở với mình
tại Giê-ru-sa-lem rằng: Hãy chổi dậy và chạy
trốn đi, bằng chẳng, chúng ta không thể thoát
khỏi Aùp-sa-lôm được. Hãy đi mau mau, e nó sẽ
đến kịp chúng ta, làm hại cho chúng ta, và dùng
gươm diệt thành.
15 Các tôi tớ của vua thưa rằng: Phàm việc gì
vua chúa chúng tôi nhất định, thì các tôi tớ vua
sẽ sẵn làm theo.
16 Vậy, vua ra đi, có cả nhà người cùng theo;
nhưng vua để lại mười người cung phi đặng giữ
đền.
17 Thế thì, vua đi ra, có cả dân sự theo sau;
chúng dừng lại tại nhà ở cuối chót thành.
18 Hết thảy tôi tớ của vua và cả người Kê-rê-
thít, người Phê-lê-thít đều đi ở bên vua, còn
người Ghi-tít, số sáu trăm người ở Gát đến theo
vua, đều đi đàng trước.
19 Vua bèn nói cùng Y-tai, người Ghi-tít rằng:

Cớ sao ngươi cũng muốn đến cùng chúng ta?
Hãy trở lại, ở với vua, bởi vì ngươi là một người
ngoại bang đã lìa xứ của ngươi.
20 Ngươi mới đến hôm qua, và hôm nay ta há
sẽ cho ngươi lạc lài đây đó với chúng ta sao? Còn
ta, ta đi đâu không rõ. Vậy, hãy trở về và dẫn các
anh em ngươi theo ngươi. Nguyện sự thương xót
và sự thành tín ở cùng ngươi!
21 Nhưng Y-tai thưa cùng vua rằng: Tôi chỉ
Đức Giê-hô-va hằng sống, và chỉ mạng sống của
vua chúa tôi mà thề, hễ vua chúa tôi ở đâu, hoặc
trong sự chết, hoặc trong sự sống, thì kẻ tôi tớ
vua cũng sẽ ở đó.
22 Vua Đa-vít bèn nói với Y-tai rằng: Vậy, hãy
đến đi trước. Thế thì, Y-tai người Ghi-tít cùng
hết thảy con trẻ theo mình, và cả bọn người đều
đi tới trước.
23 Hết thảy dân trong xứ đều khóc và la lớn
tiếng lên trong khi cả đám đông nầy đi qua. Vua
qua khe Xết-rôn, và cả dân sự đều xơm tới trên
con đường về đồng vắng.
24 ỳ đó cũng có Xa-đốc và hết thảy người Lê-vi
khiêng hòm giao ước của Đức Chúa Trời. Họ để
hòm của Đức Chúa Trời xuống đất, rồi A-bia-tha
đi lên trước cho đến khi hết thảy dân sự đã ra
khỏi thành xuống rồi.
25 Vua bèn nói cùng Xa-đốc rằng: Hãy thỉnh
hòm của Đức Chúa Trời vào trong thành. Nếu
ta được ơn trước mặt Đức Giê-hô-va, ắt Ngài sẽ
đem ta về, cho ta thấy lại hòm giao ước và nơi
ngự của Ngài.

26 Nhưng nếu Ngài phán như vầy: Ta không
ưa thích ngươi; thế thì, nguyện Ngài xử ta theo
ý Ngài lấy làm tốt!
27 Vua lại nói cùng thầy tế lễ Xa-đốc rằng: Nầy
nghe, hãy trở về thành bình an, với A-bia-tha, A-
hi-mát, và Giô-na-than, là hai con trai ngươi.
28 Còn ta, ta sẽ đợi tại trong đồng bằng của sa
mạc cho đến khi có kẻ bởi các ngươi đem tin báo
cho ta.
29 Aáy vậy, Xa-đốc và A-bia-tha thỉnh hòm của
Đức Chúa Trời về Giê-ru-sa-lem, và họ ở lại tại
đó.
30 Đa-vít trèo lên núi Ô-li-ve; người vừa leo lên
vừa khóc, đầu trùm lại và chân không. Hết thảy
người đi theo cũng trùm đầu, vừa trèo lên vừa
khóc.
31 Người ta bèn đến nói cùng Đa-vít rằng: A-
hi-tô-phe cũng hiệp đảng phản nghịch với Aùp-
sa-lôm. Đa-vít cầu rằng: Oâi, Đức Giê-hô-va!
xin làm cho những mưu chước của A-hi-tô-phe
ra ngu dại.
32 Khi Đa-vít đã đi đến chót núi, tại nơi người
ta thờ lạy Đức Chúa Trời, thì Hu-sai, người Aït-
kít, đến đón người, áo xé rách và đầu đầy bụi
đất.
33 Đa-vít nói cùng người rằng: Nếu ngươi đến
cùng ta, tất ngươi sẽ làm khó nhọc cho ta.
34 Nhưng nếu ngươi trở về thành, và nói cùng
Aùp-sa-lôm rằng: Oâi vua! tôi là kẻ tôi tớ vua.
Thuở trước tôi đã phục sự vua cha thể nào, bây
giờ tôi sẽ phục sự vua thể ấy, vậy ngươi sẽ vì ta
làm bại mưu chước của A-hi-tô-phe.

35 Hai thầy tế lễ Xa-đốc và A-bia-tha sẽ đồng
cùng ngươi. Phàm việc chi ngươi hay được về
nhà vua, ngươi phải thuật cho hai thầy tế lễ Xa-
đốc và A-bia-tha biết.
36 Hai người có hai đứa con trai theo mình, là
A-hi-mát, con trai của Xa-đốc, và Giô-na-than,
con trai của A-bia-tha; các ngươi phải dùng
chúng nó để báo tin cho ta mọi điều mình sẽ
nghe thấy.
37 Vậy, Hu-sai, bạn hữu của Đa-vít, trở về thành
đang khi Aùp-sa-lôm vào trong Giê-ru-sa-lem.

16

1 Đa-vít vừa trèo qua khỏi chót núi, thì Xíp-ba,
tôi tớ của Mê-phi-bô-sết, đến đón vua với hai con
lừa mang bành chở hai trăm ổ bánh, một trăm
cái bánh nhỏ bằng trái nho, một trăm cái bánh
nhỏ bằng trái vả, và một bầu rượu nho.
2 Vua hỏi Xíp-ba rằng: Ngươi có ý dùng điều
đó làm chi? Xíp-ba thưa rằng: Hai con lừa dùng
làm vật cỡi cho nhà vua; bánh và trái nho dùng
làm đồ ăn cho các người trai trẻ, còn rượu để
dùng cho những kẻ mệt nhọc trong đồng vắng
uống.
3 Vua hỏi: Vậy, con trai của chủ ngươi đâu?
Xíp-ba thưa: Người ở lại Giê-ru-sa-lem, vì nói
rằng: Ngày nay nhà Y-sơ-ra-ên sẽ trả nước của
cha ta lại cho ta.
4 Vua bèn nói cùng Xíp-ba rằng: Thế thì, mọi
vật thuộc về Mê-phi-bô-sết đều nên của ngươi.
Xíp-ba tiếp: Nầy tôi phục dưới chân vua. Vua ôi,
ước gì tôi được ơn trước mặt vua chúa tôi!

5 Vua Đa-vít vừa đến Ba-hu-rim, thấy ở đó đi
ra một người về dòng dõi nhà Sau-lơ, tên là Si-
mê-i, con trai của Ghê-ra. Người vừa đi tới vừa
rủa sả,
6 ném đá vào Đa-vít và các tôi tớ của vua; cả
dân sự và các dõng sĩ đều vây phủ vua bên hữu
và bên tả.
7 Si-mê-i rủa sả Đa-vít như lời nầy: ù người
huyết, người gian tà kia! hãy đi nà, hãy đi nà!
8 Người đã tự làm vua thay vì Sau-lơ, nên bây
giờ Đức Giê-hô-va khiến những huyết của nhà
người đổ lại trên ngươi; Ngài sẽ phó nước vào tay
Aùp-sa-lôm, con trai ngươi; và kìa, chính ngươi
bị hoạn nạn, bởi vì ngươi là một người huyết.
9 Bấy giờ, A-bi-sai, con trai của Xê-ru-gia, tâu
với vua rằng: Cớ sao con chó chết kia dám mắng
vua chúa tôi? Hãy để tôi đi chém đầu nó.
10 Nhưng vua đáp rằng: Hỡi các con trai Xê-
ru-gia, ta có can hệ gì với các ngươi? Hãy để
Si-mê-i rủa sả. Aáy là Đức Giê-hô-va đã phán
cùng người rằng: Hãy rủa sả Đa-vít. Vậy ai dám
nói cùng người rằng: Cớ sao ngươi làm như vậy?
11 Đoạn, Đa-vít nói với A-bi-sai và các tôi tớ
mình rằng: Kìa, con ruột ta, là kẻ do lòng ta sanh
ra, còn muốn hại mạng sống ta thay; phương chi
người Bên-gia-min nầy! Hãy để cho nó làm, để
nó rủa sả, vì Đức Giê-hô-va đã phán dặn nó làm
vậy.
12 Có lẽ Đức Giê-hô-va sẽ đoái xem sự hoạn nạn
ta, lấy phước trả lại thế cho sự rủa sả mà ta bị
ngày nay.

13 Đa-vít và các tôi tớ người cứ đi; còn Si-mê-i
đi theo hông núi, đối ngang Đa-vít. Người vừa
đi vừa rủa sả Đa-vít, ném đá người, và hất bụi
lên.
14 Như vậy, vua và cả dân chúng theo vua đều
mệt nhọc, đi đến một nơi, và nghỉ khỏe tại đó.
15 Aùp-sa-lôm và hết thảy người Y-sơ-ra-ên
đều đã vào Giê-ru-sa-lem rồi, và A-hi-tô-phe
theo người.
16 Khi Hu-sai, người Aït-kít, bạn hữu của Đa-
vít, đến bên Aùp-sa-lôm, thì nói rằng: Vua vạn
tuế! vua vạn tuế!
17 Aùp-sa-lôm nói với Hu-sai rằng: Aáy có phải
là sự nhơn từ mà người dùng đãi bạn ngươi ư?
Sao ngươi không đi theo bạn ngươi?
18 Hu-sai đáp cùng Aùp-sa-lôm rằng: Không;
tôi sẽ thuộc về ai là người được Đức Giê-hô-va
lựa chọn, được dân sự nầy và cả dân Y-sơ-ra-ên
lựa chọn; tôi sẽ ở cùng người đó.
19 Vả lại, ai là người tôi sẽ phục sự? Há chẳng
phải con trai của vua ư? Tôi sẽ làm tôi tớ ông
như đã làm tôi tớ của thân phụ ông vậy.
20 Aùp-sa-lôm bèn nói cùng A-hi-tô-phe rằng:
Hai ngươi hãy mưu cùng nhau đặng định điều
chúng ta phải làm.
21 A-hi-tô-phe đáp cùng Aùp-sa-lôm rằng: Hãy
đi đến cùng các cung phi của thân phụ ông đã
để lại đặng giữ đền. Khi cả Y-sơ-ra-ên hay rằng
ông đã sỉ nhục thân phụ ông như vậy, thì hết
thảy những người ở cùng ông lại sẽ càng mạnh
mẽ hơn.
22 Vậy, người ta che cho Aùp-sa-lôm một cái

trại ở trên sân nóc đền; rồi trước mặt cả Y-sơ-
ra-ên, Aùp-sa-lôm đi đến cùng các cung phi của
cha mình.
23 Vả, trong lúc đó, người ta coi mưu của A-hi-
tô-phe như lời phán của chính Đức Chúa Trời.
Giá trị các mưu của A-hi-tô-phe, hoặc đối cùng
Đa-vít, hoặc đối cùng Aùp-sa-lôm, đều là như
vậy.

17

1 A-hi-tô-phe lại nói cùng Aùp-sa-lôm rằng:
Xin cho phép tôi chọn mười hai ngàn quân. Tôi
sẽ kéo ra đuổi theo Đa-vít nội đêm nay.
2 Tôi sẽ xông vào người trong lúc người mệt
mỏi, ngã lòng, và làm cho người kinh khiếp; cả
dân chúng đi theo người sẽ chạy trốn, và tôi sẽ
giết một mình vua.
3 Như vậy, tôi sẽ dẫn cả dân chúng trở về cùng
ông; vì sự chết của một mình người mà ông vẫn
đuổi theo đó, sẽ khiến cho mọi người trở về; vậy,
cả dân chúng sẽ được bình yên.
4 Aùp-sa-lôm và các trưởng lão Y-sơ-ra-ên đều
nhận lời ấy là phải.
5 Song Aùp-sa-lôm nói rằng: Hãy vời Hu-sai,
người Aït-kít đến, để chúng ta cũng nghe lời
người bàn nữa.
6 Hu-sai đã vào trong đền Aùp-sa-lôm, thì Aùp-
sa-lôm nói cùng người rằng: A-hi-tô-phe đã nói
lời như vậy; chúng ta có nên làm theo lời người
đã bàn hay chăng?
7 Hu-sai bèn đáp cùng Aùp-sa-lôm rằng: Lần
nầy, lời bàn của A-hi-tô-phe không được tốt lành.

8 Người tiếp rằng: Vua đã biết vua cha và các
người của vua cha, là những dõng sĩ, có lòng
nóng giận khác nào gấu cái trên rừng bị người
ta bắt con nó. Lại nữa, vua cha, là một người
thạo việc chiến trận, chắc chẳng ở đêm cùng
đạo binh đâu.
9 Quả lúc nầy người ẩn mình trong một hang
hố nào hay là trong chỗ nào khác. Nếu khởi tiên,
chúng ta bị thua, hết thảy những kẻ nghe sẽ nói
rằng: Phe của Aùp-sa-lôm đã bị thua.
10 Bây giờ, kẻ mạnh bạo hơn hết, dầu có lòng
như sư tử, cũng phải nát gan; vì cả Y-sơ-ra-ên
biết rằng vua cha là một tay anh hùng, và những
kẻ theo người đều là can đảm.
11 Nên tôi bàn rằng thà hết thảy dân Y-sơ-ra-
ên, từ Đan cho đến Bê-e-Sê-ba, hiệp lại chung
quanh ông, đông như cát trên bờ biển, thì hơn.
Oâng sẽ thân hành ra trận.
12 Vô luận người ở chỗ nào, chúng ta sẽ xông
đến người, đáp trên người như sương sa trên
đất; rồi người và kẻ theo người cũng không thể
thoát khỏi được.
13 Nếu người ẩn mình trong thành nào, cả Y-sơ-
ra-ên tất sẽ lấy dây vòng chung quanh thành đó,
rồi kéo thành đó xuống đáy khe, đến đỗi người
ta không thấy một cục đá nào còn lại.
14 Bấy giờ, Aùp-sa-lôm và cả dân Y-sơ-ra-ên
đều nói rằng: Mưu của Hu-sai, người Aït-kít, hay
hơn mưu của A-hi-tô-phe. Vả, Đức Giê-hô-va đã
định làm bại mưu khôn ngoan của A-hi-tô-phe,
hầu giáng sự tai họa trên Aùp-sa-lôn vậy.

15 Bấy giờ, Hu-sai nói cùng hai thầy tế lễ Xa-đốc
và A-bia-tha, rằng: A-hi-tô-phe có dâng mưu nọ
mưu kia cho Aùp-sa-lôm, và cho các trưởng lão
Y-sơ-ra-ên, nhưng ta lại dâng mưu khác nầy.
16 Vậy bây giờ, hãy mau mau báo tin cho Đa-
vít mà rằng: Chớ ở đêm ngoài đồng bằng của sa
mạc; hãy đi tới xa hơn, kẻo vua và các người đi
theo phải bị tai vạ chăng.
17 Giô-na-than và A-hi-mát đứng tại Eân-Rô-
ghên, không dám vào trong thành, e người ta
thấy; một con đòi đến báo tin cho hai người phải
báo lại cho vua Đa-vít.
18 Nhưng có một người trai trẻ thấy họ, bèn
đến thuật cho Aùp-sa-lôm hay. Hai người đã vội
vã cùng đi và đến nhà của một người ở Ba-hu-
rim; trong sân người có một cái giếng, hai người
bèn xuống đó.
19 Vợ của người nầy lấy một cái mền trải trên
miệng giếng, rồi trên đó người rải phơi lúa
mạch, cho người ta không nghi ngờ chi hết.
20 Các tôi tớ của Aùp-sa-lôm đến nhà người
nữ nầy mà hỏi rằng: A-hi-mát và Giô-na-than ở
đâu? Người nữ đáp rằng: Hai người đã qua suối
rồi. Vậy, họ đi theo tìm, song không gặp, bèn trở
về Giê-ru-sa-lem.
21 Sau khi chúng đi rồi, A-hi-mát và Giô-na-
than đi lên khỏi giếng, rồi đi báo tin nầy cho
Đa-vít, rằng: Hãy chổi dậy, mau qua sông, vì
A-hi-tô-phe đã bàn định mưu nầy nghịch cùng
vua.
22 Đa-vít bèn chổi dậy, với cả dân theo người,
rồi đi qua sông Giô-đanh. Vừa rạng đông, chẳng

còn sót một người nào chưa qua sông.
23 A-hi-tô-phe thấy người ta không theo mưu
của mình, bèn thắng lừa, trở về thành mình, và
vào trong nhà người. Sau khi người đã sắp đặt
việc mình rồi, thì tự thắt cổ mà chết. Người ta
chôn người trong mộ của cha người.
24 Đang lúc Đa-vít đi đến Ma-ha-na-im, thì
Aùp-sa-lôm đi ngang qua sông Giô-đanh, có cả
đạo quân Y-sơ-ra-ên đi theo.
25 Aùp-sa-lôm đã lập A-ma-sa làm tổng binh
thế cho Giô-áp. Vả, A-ma-sa là con trai của một
người Y-sơ-ra-ên, tên là Gít-ra, xưa đã ăn ở cùng
A-bi-ganh, là con gái của Na-hách, chị của Xê-ru-
gia, mẹ của Giô-áp.
26 Y-sơ-ra-ên đóng trại với Aùp-sa-lôm tại
trong xứ Ga-la-át.
27 Khi Đa-vít đã đến Ma-ha-na-im, thì Sô-bi,
con trai Na-hách, quê ở Ráp-ba, là thành của dân
Am-môn, với Ma-ki, con trai A-mi-ên ở thành Lô-
đê-ba, và Bát-xi-lai, người Ga-la-át, ở thành Rô-
ghê-lim, đều đem cho Đa-vít và cho cả dân theo
người
28 những giường, chén, chậu đất, lúa mì, lúa
mạch, bột mì, hột rang, đậu, phạn đậu, và các
thứ hột rang khác,
29 mật ong, mỡ sữa, con chiên, và bánh sữa bò,
đặng cho Đa-vít và đạo quân người ăn; vì chúng
nói rằng: Dân sự đã đói khát và mệt nhọc trong
đồng vắng.

18

1 Đa-vít điểm dân sự đi theo mình, rồi đặt ở

trước đầu chúng những trưởng của ngàn người,
trưởng của trăm người.
2 Người chia dân ra làm ba toán, khiến Giô-áp
lãnh một toán, A-bi-sai, con của Xê-ru-gia, em
của Giô-áp, lãnh một toán, còn Y-tai, người Gát,
lãnh một toán. Đoạn, vua nói cùng dân sự rằng:
Hẳn ta cũng sẽ đi ra với các ngươi.
3 Nhưng dân sự thưa rằng: Vua chớ đến, vì
nếu chúng tôi chạy trốn, thù nghịch sẽ không
lấy làm hệ trọng gì, và dẫu đến đỗi phân nửa
chúng tôi có chết đi, thì chúng nó cũng không
chú ý đến; còn vua, vua bằng một vạn chúng
tôi. Vậy thà vua ở trong thành chực sẵn tiếp cứu
chúng tôi thì hơn.
4 Vua tiếp rằng: Ta sẽ làm điều chi các ngươi
lấy làm phải. Vậy, người đứng tại cửa thành
trong khi dân sự kéo đi từng toán trăm và ngàn.
5 Vua truyền lịnh nầy cho Giô-áp, A-bi-sai, và
Y-tai mà rằng: Hãy vì cớ ta dong cho Aùp-sa-lôm
trai trẻ. Cả dân đều nghe lời vua căn dặn cho các
trưởng vì Aùp-sa-lôn.
6 Dân sự kéo ra đồng, đón quân Y-sơ-ra-ên,
giao chiến tại trong rừng Eùp-ra-im.
7 Đạo quân Y-sơ-ra-ên bị các tôi tớ của Đa-vít
đánh bại; thật ấy là một trận thua lớn, trong
ngày đó chết mất hai vạn người.
8 Chiến tranh lan khắp miền, và trong ngày đó
có nhiều người chết mất trong rừng hơn là chết
ở dưới lưỡi gươm.
9 Các tôi tớ của Đa-vít gặp Aùp-sa-lôm cỡi một
con la; con la lủi vào dưới nhành xỏ rế của cây

thông lớn, đầu Aùp-sa-lôm phải vướng trong
nhành, và người bị treo giữa khoảng trời đất;
còn con la chở người thì thoát đi khỏi.
10 Có người thấy điều đó, đến nói cùng Giô-áp
rằng: Tôi đã thấy Aùp-sa-lôm bị treo trên cây
thông.
11 Giô-áp đáp cùng người rằng: Chi! ngươi có
thấy hắn ư? Vậy sao chẳng giết hắn tại chỗ đi?
Nhược bằng có giết, ta sẵn lòng thưởng ngươi
mười miếng bạc và một cái đai lưng.
12 Nhưng người ấy thưa rằng: Dẫu tôi nắm
trong tay một ngàn miếng bạc, cũng chẳng dám
tra tay vào vương tử; vì chúng tôi có nghe vua
biểu dặn ông, A-bi-sai và Y-tai rằng: Khá giữ lấy,
chớ đụng đến chàng Aùp-sa-lôm trai trẻ.
13 Vả lại, nếu tôi lấy lòng bất trung mà giết
người, thì chẳng có thể nào giấu được vua; chắc
chính ông làm người cáo tôi.
14 Giô-áp đáp: Ta chẳng thèm nán ở đây mà
nghe ngươi. Người bèn lấy ba cây giáo đâm vào
trái tim của Aùp-sa-lôm, đang còn sống ở giữa
cây thông.
15 Đoạn mười kẻ trai trẻ vác binh khí của Giô-
áp, vây quanh Aùp-sa-lôm, đánh và giết người
đi.
16 Kế đó Giô-áp thổi kèn, dân sự thôi đuổi theo
quân Y-sơ-ra-ên, bởi vì Giô-áp cản chúng.
17 Người ta lấy thây Aùp-sa-lôm, ném vào trong
một cái hố lớn ở giữa rừng, rồi chất đá lên trên
người thành một đống lớn. Hết thảy mọi người
Y-sơ-ra-ên đều chạy trốn về trại mình.

18 Aùp-sa-lôm lúc còn sống có sai dựng một
cái bia ở trong trũng vua; vì người nói rằng: Ta
không có con trai đặng lưu danh ta. Rồi người
lấy danh mình đặt cho cái bia đó; đến ngày nay
người ta hãy còn gọi là bia Aùp-sa-lôm.
19 A-hi-mát, con trai của Xa-đốc, nói cùng Giô-
áp rằng: Xin cho phép tôi chạy đem cho vua tin
lành nầy rằng Đức Giê-hô-va đã xử công bình và
giải cứu người khỏi kẻ thù nghịch mình.
20 Giô-áp đáp: Ngày nay ngươi sẽ chẳng làm
kẻ đem tin lành, một ngày khác ngươi sẽ làm;
ngày nay cái tin chẳng được lành, vì vương tử
đã chết.
21 Giô-áp bèn nói cùng Cu-si rằng: Hãy đi thuật
cho vua điều ngươi đã thấy. Cu-si lạy Giô-áp, rồi
chạy đi.
22 A-hi-mát, con trai của Xa-đốc, lại nói cùng
Giô-áp rằng: Mặc dầu xảy đến điều chi, hãy để
cho tôi chạy theo sau Cu-si. Giô-áp tiếp: Hỡi con,
cớ sao con muốn chạy đi? Việc báo tin nầy sẽ
chẳng thưởng gì cho con.
23 Người thưa: Mặc dầu, tôi muốn chạy đi.
Giô-áp nói cùng người rằng: Hãy chạy đi. Vậy,
A-hi-mát chạy qua đồng bằng và bươn tới trước
Cu-si.
24 Đa-vít ngồi ở giữa hai cái cửa thành. Còn
quân canh trèo lên đỉnh lầu cửa thành, ở trên
vách tường, ngước mắt lên, nhìn thấy có một
người chạy ên.
25 Quân canh la lên, và tâu cho vua biết. Vua
nói: Nếu hắn một mình, chắc đem tin lành.

Người chạy mãi và đi đến gần.
26 Đoạn quân canh thấy một người khác cũng
chạy, bèn la với người giữ cửa mà rằng: Kìa lại
có một người chạy ên. Vua nói: Hắn cũng đem
tin lành.
27 Quân canh tiếp: Thấy người chạy đầu, giống
dạng A-hi-mát, con trai của Xa-đốc. Vua nói:
Aáy là một người tử tế, người chắc đem tin lành.
28 A-hi-mát bèn kêu lên và tâu cùng vua rằng:
Mọi sự may mắn! Rồi người sấp mình xuống
trước mặt vua, và tâu rằng: Ngợi khen Đức Giê-
hô-va Đức Chúa Trời của vua, vì Ngài đã giải
cứu vua khỏi những kẻ đã phản nghịch cùng
vua chúa tôi!
29 Nhưng vua hỏi rằng: Chàng Aùp-sa-lôm trai
trẻ được bình an vô hại chăng? A-hi-mát thưa
rằng: Khi Giô-áp sai kẻ tôi tớ vua và chính tôi đi,
thì tôi thấy có sự ồn ào dữ dội dấy lên; nhưng
tôi chẳng biết là chi.
30 Vua phán cùng người rằng: Hãy lui ra và
đứng tại đó. Người bèn lui ra và chờ.
31 Cu-si bèn đến, và tâu rằng: Nầy là một tin
lành cho vua chúa tôi. Ngày nay Đức Giê-hô-va
đã xử công bình cho vua và giải cứu vua khỏi
các kẻ dấy lên phản nghịch cùng vua.
32 Vua nói cùng Cu-si rằng: Chàng Aùp-sa-lôm
trai trẻ được bình an vô hại chăng? Cu-si đáp:
Nguyện các kẻ thù nghịch vua chúa tôi, và hết
thảy những người nào phản nghịch đặng hại
vua, bị đồng số phận với người trai trẻ ấy!
33 Vua rất cảm thương, bèn lên lầu cửa thành

và khóc. Người vừa đi vừa nói rằng: Oâi, Aùp-sa-lôm, con trai ta! Aùp-sa-lôm, con trai ta! con trai ta! Ước chi chính ta chết thế cho con! Oâi, Aùp-sa-lôm! con trai ta! con trai ta!

19

1 Người ta đến nói cùng Giô-áp rằng: Kìa, vua
khóc và than tiếc Aùp-sa-lôm.
2 Aáy vậy, chính trong ngày đó sự thắng trận
bèn đổi ra sự thảm sầu cho cả dân sự; vì dân sự
đã nghe nói rằng vua rất buồn bực về sự chết
của con vua.
3 Nên nỗi, trong ngày đó, dân sự lén trở vào
thành dường như một đạo binh mắc cỡ vì đã
trốn khỏi chiến trận.
4 Vua trùm mặt, la lớn tiếng lên rằng: Oâi,
Aùp-sa-lôm, con trai ta! Oâi, Aùp-sa-lôm, con
trai ta! con trai ta!
5 Giô-áp bèn vào nhà vua, và nói rằng: Ngày
nay vua làm hổ mặt các kẻ tôi tớ vua, là những
người chính ngày nay đã cứu mạng sống của
vua, của các con trai và các con gái vua, luôn
đến cứu mạng sống của các vợ và hầu vua nữa.
6 Vậy, vua thương những người ghét vua, và
ghét những người thương vua; vì vua mới tỏ ra
rằng những quan trưởng và các tôi tớ của vua
chẳng ra chi với vua. Rày tôi biết rõ ràng nếu
Aùp-sa-lôm còn sống, và chúng tôi ngày nay đều
chết hết thảy, thì vừa ý vua.
7 Thà vua chổi dậy, đi ra nói những lời giục
lòng các tôi tớ vua; vì tôi chỉ Đức Giê-hô-va mà
thề rằng, nếu vua không chường ra, thì đêm nay

sẽ không còn một người nào ở bên vua; và tai
nạn ấy sẽ còn trọng hơn các tai nạn khác đã xảy
đến cho vua từ khi thơ ấu tới ngày nay.
8 Bấy giờ, vua chổi dậy, ngồi tại cửa thành.
Người ta cho cả dân sự biết rằng vua đã ngồi
tại cửa thành. Cả dân sự bèn kéo đến trước mặt
vua. Vả, Y-sơ-ra-ên ai nấy đều đã chạy trốn nơi
trại mình.
9 Trong các chi phái Y-sơ-ra-ên người ta trách
nhau rằng: Vua đã giải chúng ta khỏi tay kẻ thù
nghịch chúng ta, và người đã cứu chúng ta khỏi
tay dân Phi-li-tin. Song bây giờ, người phải trốn
khỏi xứ vì cớ Aùp-sa-lôm.
10 Vả, Aùp-sa-lôm mà chúng ta đã xức dầu cho
làm vua chúng ta đã chết trong chiến trận. Vậy
bây giờ, nhân sao các ngươi không nói đem vua
trở về?
11 Vua Đa-vít sai nói cùng hai thầy tế lễ Xa-đốc
và A-bia-tha rằng: Hãy nói cùng các trưởng lão
Giu-đa mà rằng: Lời cả Y-sơ-ra-ên nói về việc
rước vua về, đã thấu đến nơi vua rồi; vậy, cớ
sao các ngươi là kẻ sau chót đem vua về cung
người?
12 Các ngươi là anh em ta, là cốt nhục ta. Nhân
sao các ngươi là kẻ sau chót đem vua về?
13 Cũng hãy nói cùng A-ma-sa rằng: Ngươi há
chẳng phải là cốt nhục ta sao? Nếu ngươi không
làm tổng binh thế cho Giô-áp hằng ở trước mặt
ta, thì nguyện Đức Chúa Trời phạt ta cách nặng
nề.
14 Như vậy, Đa-vít được lòng hết thảy người
Giu-đa, dường như họ chỉ một người mà thôi;

họ bèn sai nói với vua rằng: Xin vua hãy trở về
với hết thảy tôi tớ vua.
15 Vậy, vua trở về, đến tại bờ sông Giô-đanh.
Các người Giu-đa đi đến đón vua tại Ghinh-ganh
đặng đưa vua qua sông Giô-đanh.
16 Si-mê-i, con trai Ghê-ra, người Bên-gia-min
ở Ba-hu-rim, lật đật đi xuống với các người Giu-
đa, đón vua Đa-vít.
17 Một ngàn người Bên-gia-min đều theo
người, với Xíp-ba, tôi tớ của nhà Sau-lơ, cùng
mười lăm con trai người và hai mươi đầy tớ;
chúng qua sông Giô-đanh tại trước mặt vua.
18 Chiếc đò để sẵn cho gia quyến vua cũng qua
một lượt. Si-mê-i, con trai của Ghê-ra, phục dưới
chân vua Đa-vít, trong khi vua hầu qua sông Giô-
đanh.
19 Người nói cùng vua rằng: Cầu xin chúa tôi
chớ kể tội ác cho tôi, và đừng nhớ đến sự gian tà
mà kẻ tôi tớ vua đã phạm trong ngày vua chúa
tôi đi ra khỏi Giê-ru-sa-lem. Xin vua chớ để điều
đó vào lòng.
20 Kẻ tôi tớ vua nhìn biết mình đã phạm tội. Vì
vậy, ngày nay trong cả nhà Giô-sép, tôi đã đến
trước hết đặng xuống đón vua chúa tôi.
21 Nhưng A-bi-sai, con trai Xê-ru-gia, đáp rằng:
Vậy, người ta há không xử tử Si-mê-i vì cớ đó sao,
là kẻ đã rủa sả đấng chịu xức dầu của Đức Giê-
hô-va?
22 Nhưng Đa-vít đáp cùng người rằng: Hỡi các
con trai Xê-ru-gia, ta có can hệ chi với các ngươi
chăng, mà ngày nay các ngươi ở với ta khác nào
kẻ cừu địch? Trong một ngày như vậy, người ta

há có thể sai giết một người trong Y-sơ-ra-ên ư?
Ngày nay có lẽ nào ta không hiểu rằng ta là vua
của Y-sơ-ra-ên sao?
23 Đoạn, vua nói cùng Si-mê-i rằng: Ngươi
chẳng chết đâu. Rồi vua lập lời thề với người.
24 Mê-phi-bô-sết, con trai của Sau-lơ, cũng đi
xuống đón vua. Người không có rửa chân, chải
râu hay là giặt áo mình từ lúc vua ra đi, cho đến
ngày vua trở về bình an vô sự.
25 Khi người ở Giê-ru-sa-lem đến đón vua, thì
Đa-vít hỏi người rằng: Hỡi Mê-phi-bô-sết, sao
ngươi không đến cùng ta?
26 Người thưa rằng: Oâi vua chúa tôi, thằng
tôi tớ tôi có đánh lừa tôi. Thật tôi nghĩ rằng: Tôi
sẽ thắng lừa, rồi cỡi nó đặng đi theo vua; vì tôi
tớ của vua là què.
27 Người ta có cáo gian tôi ở nơi vua chúa tôi;
nhưng vua chúa tôi khác nào một thiên sứ của
Đức Chúa Trời. Xin hãy đãi tôi theo ý vua lấy
làm tốt.
28 Vì các người của nhà cha tôi trước mặt vua
chúa tôi chỉ đáng chết mà thôi. Dầu vậy, vua đã
để tôi vào số người ăn nơi bàn vua. Thế thì, tôi
nào còn có lẽ gì mà phàn nàn cùng vua?
29 Vua nói cùng người rằng: Sao còn nói về
việc mình làm chi? Ta đã nói rằng: Ngươi và
Xíp-ba hãy chia lấy đất.
30 Mê-phi-bô-sết thưa lại rằng: Xíp-ba lấy hết
cũng được, bởi vua chúa tôi đã trở về nhà mình
bình an vô sự.
31 Bát-xi-lai ở Ga-la-át cũng từ Rô-ghê-lim

xuống, và qua sông Giô-đanh với vua đặng đưa
vua đến bên kia sông.
32 Người đã già quá, được tám mươi tuổi, có
cung cấp lương thực cho vua trọn lúc vua ở tại
Ma-ha-na-im; vì người có nhiều của cải lắm.
33 Vua nói với Bát-xi-tai rằng: Hãy qua sông
Giô-đanh với ta, ta sẽ bao bọc cho ngươi ở nhà
ta tại Giê-ru-sa-lem.
34 Nhưng Bát-xi-lai thưa cùng vua rằng: Bây
giờ tôi còn bao lâu ngày nữa, mà lại cùng vua đi
lên Giê-ru-sa-lem?
35 Ngày nay tôi được tám mươi tuổi, há còn có
thể phân biệt điều tốt và điều xấu ư? Kẻ tôi tớ
vua cũng chẳng nếm được mùi của vật mình ăn
và uống. Há lại có thể vui nghe người nam nữ
ca xướng sao? Kẻ tôi tớ vua sẽ làm bận vua chúa
tôi mà làm chi?
36 Kẻ tôi tớ vua sẽ cùng vua đi tới một chút ở
bên kia sông Giô-đanh. Cớ sao vua muốn thưởng
cho tôi cách dường ấy?
37 Xin cho phép tôi trở về, hầu cho tôi chết
trong thành tôi, gần bên mộ của cha mẹ tôi.
Nhưng nầy là Kim-ham, kẻ tôi tớ vua; nó sẽ đi
qua sông Giô-đanh với vua chúa tôi, rồi vua phải
đãi nó tùy ý vua lấy làm tốt.
38 Vua tiếp rằng: Kim-ham sẽ theo ta, ta sẽ
làm cho nó mọi điều ngươi muốn; hễ ngươi xin
ta điều gì, thì ta sẽ nhậm cho.
39 Vậy, cả dân sự đều qua sông Giô-đanh, chính
mình vua cũng đi nữa. Đoạn vua hôn và chúc
phước cho Bát-xi-lai; rồi Bát-xi-lai trở về xứ sở
mình.

40 Từ đó, vua đi qua Ghinh-ganh, có Kim-ham,
cả dân Giu-đa, và hơn phân nửa dân Y-sơ-ra-ên
đều theo.
41 Bấy giờ, hết thảy người Y-sơ-ra-ên đến cùng
vua, mà hỏi rằng: Cớ sao anh em chúng tôi là
người Giu-đa, có lén đem vua, đi đưa sang sông
Giô-đanh luôn với người nhà và hết thảy kẻ theo
vua?
42 Người Giu-đa đáp lại cùng người Y-sơ-ra-ên
rằng: Aáy vì vua là đồng tộc cùng chúng ta. Vả
lại, cớ sao anh em giận? Chúng ta có ăn nhờ gì
của vua chăng? Chúng ta há có lãnh một của gì
nơi vua sao?
43 Nhưng người Y-sơ-ra-ên đáp cùng người
Giu-đa rằng: Chúng ta có mười phần nơi vua,
lại Đa-vít thuộc về chúng ta hơn là các ngươi;
vậy, cớ sao các ngươi không đếm xỉa đến chúng
ta? Há chẳng phải chúng ta nói trước đem vua
về sao? Những lời nói của người Giu-đa lại còn
nặng hơn lời nói của người Y-sơ-ra-ên.

20

1 Tại đó có một người gian tà tên là Sê-ba, con
trai của Biếc-ri, người Bên-gia-min; người thổi
kèn lên và nói rằng: Chúng ta chẳng có phần
nào cùng Đa-vít, cũng chẳng can thiệp gì nơi
con trai Y-sai. Hỡi Y-sơ-ra-ên, mỗi người hãy trở
về trại mình!
2 Hết thảy dân Y-sơ-ra-ên bèn phân rẽ Đa-vít,
theo Sê-ba, con trai Biếc-ri; nhưng người Giu-
đa vẫn trung tín cùng vua mình, theo người từ
Giô-đanh cho đến Giê-ru-sa-lem.

3 Khi Đa-vít trở về cung mình tại Giê-ru-sa-lem
rồi, thì bắt mười người cung phi vua đã để cho
coi giữ đền, mà cầm trong một nhà riêng, cấp
lương thực cho chúng nó dùng; nhưng không
đi đến cùng chúng nó; chúng nó bị giam cầm, ở
góa cho đến ngày chết.
4 Kế đó, vua nói cùng A-ma-sa rằng: Trong ba
ngày đây, hãy nhóm hiệp cho ta những người
Giu-đa; và chính ngươi cũng phải có mặt đây.
5 Vậy, A-ma-sa đi đặng nhóm hiệp người Giu-
đa; nhưng người chậm trễ đã quá hạn đã định.
6 Đa-vít bèn nói với A-bi-sai rằng: Bây giờ, Sê-
ba, con trai Biếc-ri, sẽ làm hại chúng ta hơn
Aùp-sa-lôm. Vậy, ngươi hãy đem các chiến sĩ
của chúa ngươi, đuổi theo Sê-la, kẻo nó choán
lấy thành nào kiên cố, và thoát khỏi chúng ta
chăng?
7 Bấy giờ, đạo binh Giô-áp, người Kê-rê-thít và
người Phê-rê-thít với các kẻ dõng sĩ hơn hết, đều
đi theo A-bi-sai. Họ đi ra khỏi thành Giê-ru-sa-
lem, đuổi theo Sê-ba con trai Biếc-ri.
8 Khi chúng đến gần bên hòn đá lớn của Ga-
ba-ôn, thì thấy A-ma-sa đi đến. Giô-áp mặc áo
lính, ở ngoài có dây đeo gươm mình, thòng ở nơi
hông và đút trong vỏ. Khi người xơm tới, gươm
bèn tuột ra.
9 Giô-áp nói với A-ma-sa rằng: Hỡi anh, anh
mạnh chăng? Rồi người lấy bàn tay hữu nắm
râu A-ma-sa đặng hôn người.
10 A-ma-sa không coi chừng cây gươm ở nơi
tay kia của Giô-áp. Giô-áp đâm một mũi trong

bụng, ruột A-ma-sa đổ ra xuống đất, người chết,
không phải đâm lại lần thứ nhì. Đoạn, Giô-áp và
A-bi-sai, em người lại đuổi theo Sê-ba, con trai
Biếc-ri.
11 Một đứa trẻ trong bọn đầy tớ của Giô-áp
đứng gần A-ma-sa mà nói rằng: Ai thương Giô-
áp và thuộc về Đa-vít hãy theo Giô-áp.
12 Song A-ma-sa đẫm trong máu ở giữa đường;
khi đứa trẻ thấy hết thảy dân chúng đều dừng lại
gần thây A-ma-sa, thì xít thây người khỏi đường,
đem đi trong một cánh đồng, đắp một cái áo
choàng trên nó.
13 Khi thây đã cất khỏi đường cái rồi, thì hết
thảy dân chúng đều đi qua theo Giô-áp đặng
đuổi theo Sê-ba, con trai Biếc-ri.
14 Giô-áp đi khắp các chi phái Y-sơ-ra-ên, cho
đến A-bên-Bết-ma-ca, và hết thảy những dõng
sĩ đều nhóm hiệp lại và đi theo đạo quân người.
15 Vậy, họ đến vây phủ Sê-ba trong A-bên-Bết-
ma-ca, đắp lên một cái lũy cao hơn đồn thành,
và cả đạo quân Giô-áp đào tường thành đặng
làm cho nó ngã xuống.
16 Bấy giờ, có một người nữ khôn ngoan ở trên
đầu đồn thành la lên cùng chúng rằng: Các
ngươi hãy nghe, hãy nghe! Xin hãy nói cùng
Giô-áp lại gần đây, tôi muốn nói chuyện cùng
người.
17 Khi Giô-áp đã lại gần, người nữ hỏi rằng:
Oâng có phải Giô-áp chăng? người đáp: Phải,
ta. Nàng tiếp: Hãy nghe lời con đòi ông. Người
đáp: Ta nghe.

18 Nàng bèn nói như lời nầy: Thuở xưa người
ta có thói quen nói rằng: hãy đi hỏi ý dân A-bên;
rồi mới nên việc như thế.
19 Trong Y-sơ-ra-ên, thành chúng tôi là một
thành hòa bình và trung hậu hơn hết, mà ông lại
muốn diệt một thành, là chánh đô của Y-sơ-ra-
ên sao? Nhân sao ông muốn phá hủy cơ nghiệp
của Đức Giê-hô-va?
20 Giô-áp đáp rằng: Không, không phải vậy
đâu! Ta quyết hẳn không muốn diệt, không
muốn phá hủy!
21 Đó chẳng phải là ý ta. Nhưng có một người
ở núi Eùp-ra-im tên là Sê-ba, con trai của Biếc-ri,
đã phản nghịch cùng vua, tức là Đa-vít. Hãy nộp
một mình hắn thôi, thì ta sẽ dan ra khỏi thành.
Người nữ nói cùng Giô-áp rằng: Người ta sẽ ném
đầu hắn qua tường cho ông.
22 Vậy, người nữ ấy đến trước mặt cả dân
chúng, và nói cho nghe lời ý luận khôn ngoan
của nàng. Chúng chém đầu Sê-ba, con trai Biếc-
ri, rồi ném cho Giô-áp. Giô-áp bèn thổi kèn lên;
đạo quân dan ra khỏi thành và tản đi; ai nấy
đều trở về nhà mình, còn Giô-áp trở về Giê-ru-
sa-lem, gần bên vua.
23 Giô-áp tổng lãnh cả đạo binh của Y-sơ-ra-
ên; Bê-na-gia, con trai Giê-hô-gia-đa, làm đầu
trưởng các người Kê-rê-thít và Phê-rê-thít;
24 A-đô-ram được bầu cử coi về thuế khóa; Giô-
sa-phát, con trai A-hi-lút, làm thủ bộ;
25 Sê-gia làm thơ ký; Xa-đốc và A-bia-tha làm
thầy tế lễ.

26 Còn Y-ra, người Giai-rơ, làm tể tướng thân
mật của Đa-vít.

21

1 Về đời Đa-vít, có một ách cơ cẩn trong ba năm
liên tiếp. Đa-vít cầu vấn Đức Giê-hô-va; Ngài đáp
cùng người rằng: Sự nầy xảy đến vì cớ Sau-lơ và
nhà đổ huyết của người, bởi vì người có giết dân
Ga-ba-ôn.
2 Vua bèn truyền gọi dân Ga-ba-ôn, và nói
chuyện với họ. Người Ga-ba-ôn chẳng thuộc về
dân sự Y-sơ-ra-ên, nhưng họ là kẻ sống sót của
dân A-mô-rít; dân Y-sơ-ra-ên có thề hứa tha thứ
họ. Dầu vậy, Sau-lơ vì lòng sốt sắng về dân Y-sơ-
ra-ên và Giu-đa, đã tìm cách trừ diệt họ.
3 Aáy vậy, Đa-vít hỏi dân Ga-ba-ôn rằng: Ta
phải làm sao cho các ngươi, lấy vật gì mà chuộc
tội, hầu cho các ngươi chúc phước cho cơ nghiệp
của Đức Giê-hô-va?
4 Dân Ga-ba-ôn tâu cùng vua rằng: Chúng tôi
đối cùng Sau-lơ và nhà người chẳng đòi bạc hay
vàng, chúng tôi cũng chẳng có phép giết người
nào trong Y-sơ-ra-ên. Đa-vít tiếp: Vậy các ngươi
muốn ta làm gì cho các ngươi?
5 Họ đáp cùng vua rằng: Người ấy có diệt trừ
chúng tôi; người có toan mưu làm cho chúng tôi
biến mất khỏi cả địa phận Y-sơ-ra-ên.
6 Thế thì, hãy phó cho chúng tôi bảy người
trong những con trai người; chúng tôi sẽ treo
chúng nó trước mặt Đức Giê-hô-va ở Ghi-bê-a,
thành của Sau-lơ là người được Đức Giê-hô-va
chọn. Vua đáp: Ta sẽ phó chúng nó cho.

7 Đa-vít dong thứ Mê-phi-bô-sết, con trai của
Giô-na-than, cháu của Sau-lơ, vì cớ lời thề Đa-
vít và Giô-na-than, con trai của Sau-lơ, đã lập
với nhau trước mặt Đức Giê-hô-va.
8 Nhưng vua bắt Aùt-mô-ni và Mê-phi-bô-sết,
hai con trai của Rít-ba, con gái của Ai-gia, đã
sanh cho Sau-lơ, và năm con trai của Mi-canh,
con gái Sau-lơ đã sanh cho Aùt-ri-ên, con trai của
Bát-xi-lai ở Mê-hô-la,
9 mà giao cho dân Ga-ba-ôn; chúng treo họ lên
trên núi tại trước mặt Đức Giê-hô-va. Bảy người
ấy đều bị chết chung với nhau, người ta giết họ
nhằm mấy ngày đầu mùa gặt lúa mạch.
10 Rít-ba, con gái Ai-gia, bèn lấy một cái bao
trải trên hòn đá dùng làm giường mình. Rồi từ
đầu mùa gặt cho đến khi có mưa từ trên trời sa
xuống trên thây chúng nó, ban ngày nàng cản
không cho chim trời đậu ở trên thây, và ban đêm
cản không cho thú đồng đến gần.
11 Có người học lại cho Đa-vít sự Rít-ba, con
gái Ai-gia, hầu của Sau-lơ đã làm.
12 Vua bèn đi đến dân sự Gia-be trong xứ Ga-
la-át, lấy hài cốt của Sau-lơ và của Giô-na-than,
con trai Sau-lơ, mà dân ấy lấy trộm khỏi Bết-san,
là nơi dân Phi-li-tin treo họ lên trong ngày chúng
nó đánh bại Sau-lơ tại Ghinh-bô-a.
13 Vậy, từ Gia-be, vua đem lại hài cốt của Sau-
lơ và của Giô-na-than, con trai người, người ta
cũng lấy hài cốt của những người đã bị treo,
14 chôn nó với hài cốt của Sau-lơ và Giô-na-
than, con trai người, trong mộ của Kích cha của
Sau-lơ, ở Xê-la, tại địa phận Bên-gia-min. Người

ta làm mọi điều y như vua đã dặn biểu. Về sau
Đức Chúa Trời mới đoái thương đến xứ.
15 Dân Y-sơ-ra-ên lại còn tranh chiến khác với
dân Phi-li-tin. Đa-vít và các tôi tớ người kéo
xuống, giáp chiến với dân Phi-li-tin. Đa-vít biết
trong người mình mỏi mệt lắm.
16 Bấy giờ, ỗt-bi-Bê-nốp, con cháu của Ra-pha
có một cây lao nặng ba trăm siếc-lơ đồng và đeo
gươm mới, toan đánh giết Đa-vít.
17 Nhưng A-bi-sai, con trai Xê-ru-gia, đến tiếp
cứu vua, đánh người Phi-li-tin ấy, và giết đi. Từ
đó các thủ hạ của Đa-vít nài xin người rằng: Vua
chớ ra trận cùng chúng tôi nữa, e ngọn đuốc Y-
sơ-ra-ên phải tắt chăng.
18 Sau sự đó, lại có một trận khác cùng dân
Phi-li-tin tại Góp. ỳ đó, Si-bê-cai, người Hu-sa,
giết Sáp, là con cháu của Ra-pha.
19 Tại Góp lại còn có một trận với dân Phi-li-tin
nữa. Eân-cha-nan, con trai Gia-a-rê-Ô-rê-ghim,
ở Bết-lê-hem, đánh giết Gô-li-át ở Gát; người có
một cây lao, cán như ống trục của thợ dệt.
20 Cũng xảy ra một trận tại Gát, là nơi có một
người cao lớn thuộc về dòng Ra-pha; người có
sáu ngón nơi hai bàn tay và sáu ngón nơi hai
bàn chân, cộng là hai mươi bốn ngón.
21 Người nầy sỉ nhục Y-sơ-ra-ên; nhưng Giô-
na-than, con trai Si-mê-a, cháu Đa-vít, giết hắn
đi.
22 Bốn người Phi-li-tin nầy đã sanh tại Gát, về
dòng dõi Ra-pha, đều bị giết bởi tay Đa-vít và bởi
tay các đầy tớ người.

22

1 Khi Đức Giê-hô-va đã giải cứu Đa-vít khỏi tay
các thù nghịch và khỏi tay Sau-lơ, thì người hát
các lời nầy mà ngợi khen Đức Giê-hô-va,
2 rằng: Đức Giê-hô-va là hòn đá và đồn lũy tôi,
Đấng giải cứu tôi.
3 Đức Chúa Trời tôi là hòn đá tôi, nơi tôi sẽ
nương náu mình, Là thuẫn đỡ tôi, sừng chửng
cứu tôi, Ngọn tháp cao và nơi nương dựa của tôi;
Hỡi Đấng che chở tôi! ấy Ngài giải cứu tôi khỏi
sự hung bạo.
4 Tôi sẽ kêu cầu cùng Đức Giê-hô-va, là Đấng
đáng khen ngợi; Thì tôi sẽ được giải cứu khỏi
các thù nghịch tôi.
5 Các lượng sóng của tử vong đã phủ bao tôi,
Lụt gian ác chảy cuộn làm cho tôi sợ hãi;
6 Những dây của địa ngục đã vấn tôi, Lưới sự
chết có hãm bắt tôi.
7 Trong cơn hoạn nạn tôi cầu khẩn Đức Giê-hô-
va, Tôi kêu la cùng Đức Chúa Trời tôi. ỳ nơi đền
Ngài nghe tiếng tôi, Tiếng kêu cầu của tôi thấu
đến tai Ngài.
8 Bấy giờ, đất động và rung, Nền các từng trời
cũng lay chuyển, Nó rúng động, vì Ngài nổi giận.
9 Khói bay ra từ lỗ mũi Ngài, Và từ miệng Ngài
phát ra ngọn lửa hực. Ngài khiến than hừng đỏ
phun ra,
10 Làm nghiêng lệch các từng trời, và ngự
xuống, Dưới chân Ngài có vùng đen kịt.
11 Ngài cỡi một chê-ru-bin và bay; Ngài hiện ra
trên cánh của gió.

12 Ngài bủa sự tối tăm, những vùng nước,
những mây đen mịt, Chung quanh mình như
một cái trại.
13 Từ sự rực rỡ ở trước mặt Ngài, Những than
hực chiếu sáng ra.
14 Đức Giê-hô-va sấm sét trên các từng trời,
Đấng Chí cao làm cho tiếng Ngài vang rân.
15 Ngài bắn tên, làm cho quân thù tôi tản lạc,
Phát chớp nhoáng, khiến chúng nó lạc đường.
16 Bởi lời hăm he của Đức Giê-hô-va, Bởi gió
xịt ra khỏi lỗ mũi Ngài, Đáy biển bèn lộ ra, Nền
thế gian bị bày tỏ.
17 Từ trên cao, Ngài giơ tay nắm tôi, Rút tôi ra
khỏi nước sâu.
18 Ngài giải cứu tôi khỏi kẻ thù nghịch cường
bạo, Khỏi kẻ ghét tôi, vì chúng nó mạnh hơn tôi.
19 Trong ngày hoạn nạn chúng nó đến xông
vào tôi; Nhưng Đức Giê-hô-va nâng đỡ tôi.
20 Ngài đem tôi ra nơi rộng rãi, Giải cứu tôi, vì
Ngài ưa thích tôi.
21 Đức Giê-hô-va đã thưởng tôi tùy sự công
bình tôi, Báo tôi theo sự thanh sạch của tay tôi.
22 Vì tôi có giữ theo các đường lối của Đức Giê-
hô-va, Không làm ác xây bỏ Đức Chúa Trời tôi.
23 Vì các mạng lịnh của Ngài đều ở trước mặt
tôi, Tôi chẳng lìa xa các luật lệ Ngài.
24 Tôi cũng ở trọn vẹn với Ngài, Và giữ lấy mình
khỏi gian ác.
25 Vì vậy, Đức Giê-hô-va đã báo tôi tùy sự công
bình tôi, Thưởng tôi theo sự tinh sạch tôi trước
mặt Ngài.

26 Kẻ hay thương xót, Chúa sẽ thương xót lại;
Đối cùng kẻ trọn vẹn, Chúa sẽ tỏ mình trọn vẹn
lại.
27 Đối cùng kẻ tinh sạch, Chúa sẽ tỏ mình tinh
sạch lại; Còn đối cùng kẻ trái nghịch, Chúa sẽ tỏ
mình nhặt nhiệm lại.
28 Vì Chúa cứu dân bị khốn khổ; Nhưng mắt
Chúa coi chừng kẻ kiêu căng đặng làm chúng
nó bị hạ xuống.
29 Đức Giê-hô-va ôi! thật Ngài là ngọn đèn tôi,
Và Đức Giê-hô-va sẽ chiếu sáng sự tối tăm tôi.
30 Nhờ Ngài tôi sẽ xông ngang qua đạo binh,
Cậy Đức Chúa Trời tôi, tôi vượt khỏi tường
thành.
31 Còn Đức Chúa Trời, các đường của Ngài vốn
là trọn vẹn, Lời của Đức Giê-hô-va là tinh tường.
Ngài là cái thuẫn cho mọi người nương náu mình
nơi Ngài.
32 Vậy, trừ ra Đức Giê-hô-va ai là Đức Chúa
Trời? Ai là hòn đá lớn, nếu không phải là Đức
Chúa Trời chúng ta?
33 Đức Chúa Trời là đồn lũy vững chắc của tôi,
Ngài dắt người trọn vẹn vào đường chánh đáng.
34 Ngài làm cho chân tôi lẹ như chân nai cái,
Và để tôi đứng trên các nơi cao của tôi.
35 Ngài tập tay tôi chiến trận, Đến đỗi cánh tay
tôi giương nổi cung đồng.
36 Chúa đã ban sự chửng cứu cho tôi làm cái
khiên, Và sự hiền từ Chúa đã làm cho tôi nên
sang trọng.
37 Chúa mở rộng đường dưới bước tôi, Và chân
tôi không xiêu tó.

38 Tôi đuổi theo kẻ thù nghịch tôi, và hủy diệt
nó, Chỉ trở về sau khi đã tận diệt chúng nó.
39 Tôi trừ tiệt, đâm lủng chúng nó, không thể
dậy lại được; Chúng nó sa ngã dưới chân tôi.
40 Vì Chúa đã thắt lưng tôi bằng sức mạnh để
chiến trận, Và khiến kẻ dấy nghịch cùng tôi xếp
rệp dưới tôi.
41 Chúa cũng khiến kẻ thù nghịch xây lưng
cùng tôi, Hầu cho tôi diệt những kẻ ghét tôi.
42 Chúng nó trông ngóng, nhưng chẳng ai cứu
cho; Chúng nó kêu cùng Đức Giê-hô-va, song
Ngài không đáp lại.
43 Bấy giờ tôi đập giập chúng nó khác nào bụi
dưới đất; Chà nát, giày đạp chúng nó giống như
bùn ngoài đường.
44 Chúa đã giải cứu tôi khỏi sự tranh giành của
dân sự tôi, Gìn giữ tôi để làm đầu các nước; Một
dân tộc tôi không quen biết sẽ phục sự tôi.
45 Các người ngoại quốc sẽ phục dưới tôi; Vừa
nghe nói về tôi, chúng nó đều vâng theo tôi.
46 Các người ngoại quốc sẽ tàn mọt, Đi ra khỏi
chỗ ẩn mình cách run sợ.
47 Đức Giê-hô-va hằng sống; đáng ngợi khen
hòn đá lớn tôi! Nguyện Đức Chúa Trời, là hòn
đá của sự chửng cứu tôi, được tôn cao!
48 Tức là Đức Chúa Trời báo thù cho tôi, Khiến
các dân tộc qui phục tôi.
49 Ngài giải cứu tôi khỏi kẻ thù nghịch; Thật
Chúa nâng tôi lên cao hơn kẻ dấy nghịch cùng
tôi, Và cứu tôi khỏi người hung bạo.
50 Vì vậy, Đức Giê-hô-va ôi! Tôi sẽ khen ngợi

Ngài tại giữa các dân, Và ca tụng danh của Ngài.
51 Đức Giê-hô-va ban cho vua của Ngài sự giải
cứu lớn lao, Và làm ơn cho đấng chịu xức dầu
của Ngài, Tức là cho Đa-vít và cho dòng dõi
người, đến đời đời.

23

1 Nầy là lời sau hết của Đa-vít. Nầy là lời của
Đa-vít, con trai Y-sai, Tức lời của người đã được
nâng lên cao thay, Đấng chịu xức dầu của Đức
Chúa Trời Gia-cốp, Và làm kẻ hát êm dịu của Y-
sơ-ra-ên.
2 Thần của Đức Giê-hô-va đã cậy miệng ta mà
phán, Và lời của Ngài ở nơi lưỡi miệng ta.
3 Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên đã phán, Hòn
Đá lớn của Y-sơ-ra-ên đã phán cùng ta rằng:
Người nào cai trị loài người cách công bình,
Cách kính sợ Đức Chúa Trời,
4 Thì sẽ giống như sự chói lòa buổi sáng, khi
mặt trời mọc, Khác nào một buổi sớm mai chẳng
có mây; Các ánh sáng nó làm cho cây cỏ bởi đất
nảy ra sau khi mưa.
5 Nhà ta dầu chẳng phải như vậy trước mặt
Đức Chúa Trời, Song Ngài đã lập với ta một giao
ước đời đời, Vững bền trong mọi sự và chắc
chắn. Vì đó là cả sự cứu rỗi và cả sự ước ao
ta, Dẫu Ngài không làm cho điều đó nẩy nở ra.
6 Trái lại, hết thảy kẻ hung ác đều giống như
gai chông mà người ta liệng ra xa, Không thể lấy
bằng tay được;

7 Người ta phải dùng đồ bằng sắt hay là cán
cây lao đặng nắm nó. Rồi chính tại chỗ, nó bị
thiêu trong lửa.
8 Nầy là tên các người mạnh bạo đã giúp việc
cho Đa-vít: Giô-sép-Ba-sê-bết, người Tách-kê-
môn, làm đầu lính thị vệ của vua. Aáy là người
quơ giáo mình cự lại tám trăm người, và giết đi
trong một lúc gặp.
9 Sau người ấy, có Ê-lê-a-sa, con trai Đô-đô,
cháu của A-cô-hi, là một trong ba người mạnh
bạo đã cùng Đa-vít thách dân Phi-li-tin hiệp lại
đặng chiến trận.
10 Khi dân Y-sơ-ra-ên rút đi, thì Ê-lê-a-sa chổi
dậy, đánh dân Phi-li-tin cho đến khi tay người tê
cứng lại nơi gươm người. Trong ngày đó, Đức
Giê-hô-va khiến cho dân Y-sơ-ra-ên được thắng
trận cả thể; chúng chỉ theo sau Ê-lê-a-sa đặng
cướp bóc kẻ thù nghịch đó thôi.
11 Sau người ấy có Sa-ma, con trai A-ghe, người
Ha-ra. Dân Phi-li-tin đã hiệp lại thành đoàn lũ;
ở đó có một đồng gieo đầy đậu, và dân sự đều
chạy trốn khỏi trước mặt dân Phi-li-tin.
12 Nhưng Sa-ma đứng ở giữa ruộng, binh vực
nó, và đánh dân Phi-li-tin. Như vậy, Đức Giê-hô-
va khiến cho dân Y-sơ-ra-ên được thắng trận cả
thể.
13 Trong vòng ba mươi quan tướng, có ba
người đi xuống nhằm lúc mùa gặt và đến cùng
Đa-vít tại hang đá A-đu-lam, trong khi một cơ
quân Phi-li-tin đóng trại tại trũng Rê-pha-im.
14 Bấy giờ Đa-vít ở trong đồn, và ở tại Bết-lê-

hem có một đạo binh hờ của dân Phi-li-tin.
15 Đa-vít ao ước rằng: Chớ chi ta được uống
nước bởi giếng ở bên cửa thành Bết-lê-hem!
16 Bấy giờ, có ba người quan tướng đầy lòng
gan dạ, xông ngang qua trại quân Phi-li-tin, múc
nước giếng ở bên cửa thành Bết-lê-hem, rồi đem
về dâng cho Đa-vít; nhưng người từ chối không
uống, bèn rảy nước đó ra làm lễ dâng cho Đức
Giê-hô-va,
17 mà rằng: Đức Giê-hô-va ôi! tôi hẳn không
uống đâu. Nước nầy khác nào huyết của ba
người nầy, liều mạng sống mình đặng đi đến
nơi kia. Vậy người không chịu uống. Đó là sự
của ba người tướng mạnh bạo ấy đã làm.
18 A-bi-sai, em Giô-áp, con trai của Xê-ru-gia,
làm tướng của ba người dõng sĩ; người dùng cây
giáo mình đánh chết ba trăm người, và có danh
tiếng trong ba người dõng sĩ ấy.
19 Trong cả ba, A-bi-sai có danh hơn hết, và
người làm đầu họ. Dầu vậy, người không bằng
ba người kia.
20 Lại có Bê-na-gia ở Cáp-sê-ên, con trai của
Giê-hô-gia-đa, là một người mạnh bạo, nổi tiếng
vì các công lớn của mình. Người đã giết hai
người Mô-áp mạnh bạo hơn hết. Trong một ngày
tuyết kia, ấy cũng người nầy đi xuống một cái
hầm chứa nước, có con sư tử, và giết nó đi.
21 Lại người cũng đánh giết một người Ê-díp-
tô, có bộ tướng đáng sợ hãi. Người Ê-díp-tô cầm
nơi tay một cây giáo; còn Bê-na-gia cầm cây gậy
xuống đón người. Người rứt cây giáo khỏi tay

người Ê-díp-tô, rồi dùng một cây giáo ấy mà giết
hắn đi.
22 Đó là công việc Bê-na-gia, con trai Giê-hô-
gia-đa, đã làm; người được nổi tiếng trong ba
người tướng gan dạ kia. Trong bọn ba mươi
người, Bê-na-gia có danh tiếng hơn;
23 song không bằng ba người trước. Đa-vít
nhận người vào trong bàn mật nghị mình.
24 A-sa-ên, em Giô-áp, là một người thuộc trong
ba mươi người dõng sĩ kia; cũng có Eân-ca-nan,
con trai của Đô-đô, ở Bết-lê-hem;
25 lại có Sa-ma ở Ha-rốt, Ê-li-ca ở Ha-rốt;
26 Hê-lết ở Phê-lết; Y-sa, con trai của Y-ke ở Tê-
cô;
27 A-bi-ê-xe ở A-na-tốt; Mê-bô-nai ở Hu-sa;
28 Sanh-môn ở A-hô-a; Ma-ha-rai ở Nê-tô-pha;
29 Hê-lép, con trai của Ba-a-na ở Nê-tô-pha; Y-
tai, con trai của Ri-bai ở Ghi-bê-a, thành của dân
Bên-gia-min;
30 Bê-na-gia ở Phi-ra-thôn; Hi-đai ở Na-ha-lê-
Gia-ách;
31 A-bi-Anh-bôn ở A-ra-ba; Aùch-ma-vét ở Bạt-
cum;
32 Ê-li-a-ba ở Sa-bôn; các con trai của Gia-sen,
Giô-na-than;
33 Sa-ma ở Ha-ra; A-ki-am, con trai của Sa-ra,
người A-ra-rít;
34 Ê-li-phê-lết, con trai của A-cạt-bai, con trai
của một người Ma-ca-thít; Ê-li-am, con trai của
A-hi-tô-phe ở Ghi-lô;
35 Hết-rai ở Cạt-mên; Pha-rai ở A-ráp;
36 Di-ganh, con trai của Na-than, ở Xô-ba; Ba-ni

ở Ga-đi;
37 Xê-léc, người Am-môn, Na-ha-rai ở Bê-ê-rốt,
là kẻ vác binh khí cho Giô-áp, con trai của Xê-
ru-gia;
38 Y-ra ở Giê-the; Ga-rép ở Giê-the;
39 U-ri người Hê-tít; cộng là ba mươi bảy
người.

24

1 Cơn thạnh nộ của Đức Giê-hô-va lại nổi
phừng cùng dân Y-sơ-ra-ên. Ngài giục lòng Đa-
vít nghịch cùng chúng mà rằng: Hãy đi tu bộ
dân Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.
2 Vua bèn nói với Giô-áp, là quan tổng binh ở
gần người, mà rằng: Hãy đi khắp các chi phái Y-
sơ-ra-ên, từ Đan cho đến Bê-e-Sê-ba, tu bộ dân
sự, để cho ta biết số dân Y-sơ-ra-ên là bao nhiêu.
3 Giô-áp đáp cùng vua rằng: Nguyện Giê-hô-va
Đức Chúa Trời của vua làm cho dân sự vua ngày
nay được còn thêm gấp bằng trăm, và nguyện
mắt vua chúa tôi thấy sự gia thêm ấy! Nhưng cớ
sao vua chúa tôi vui lòng về một việc như vậy?
4 Dầu vậy mặc lòng, lời của vua mạnh hơn sự
chống trả của Giô-áp và các quan tướng. Vậy,
Giô-áp và các quan tướng ở trước mặt vua, đều
đi ra đặng tu bộ dân Y-sơ-ra-ên.
5 Sau khi qua sông Giô-đanh rồi, chúng hạ trại
tại A-rô-e, về phía hữu thành ở giữa trũng Gát;
rồi hại trại tại Gia-ê-xe.
6 Từ đó họ đi vào trong xứ Ga-la-át, về hướng
xứ thấp của Hốt-si. Kế đó, họ đến Đan-Gia-an
và miền chung quanh Si-đôn.

7 Họ cũng đi đến thành lũy xứ Ty-rơ, vào các
thành dân Hê-vít và dân Ca-na-an, rồi họ giáp
đến Bê-e-Sê-ba tại miền nam Giu-đa.
8 Như vậy, họ đi khắp xứ và trở về Giê-ru-sa-
lem trong chín tháng và hai mươi ngày.
9 Giô-áp bèn trao cho vua cái sổ trọn sự tu bộ
dân sự: trong Y-sơ-ra-ên có tám trăm ngàn người
lính chiến, có tài cầm gươm được, và trong Giu-
đa năm trăm ngàn người.
10 Sau khi tu bộ dân sự rồi, Đa-vít bị lương
tâm cắn rứt, bèn cầu Đức Giê-hô-va rằng: Tôi
làm như vậy, thật là đã phạm tội rất nặng. Vậy,
bây giờ Đức Giê-hô-va ôi! xin hãy cất tội lỗi của
kẻ tôi tớ Ngài đã phạm; vì tôi có làm cách ngu
dại quá.
11 Sáng ngày mai, khi Đa-vít dậy, có lời của
Đức Giê-hô-va phán cùng tiên tri Gát, là người
tiên kiến của Đa-vít, rằng:
12 Hãy đi nói với Đa-vít: Đức Giê-hô-va phán
như vầy: Ta có ba điều định cho ngươi; trong ba
điều đó, hãy chọn một, rồi ta sẽ lấy nó mà phạt
ngươi.
13 Gát đi đến cùng Đa-vít, thuật các lời đó cho
người, mà rằng: Vua muốn chọn điều nào? hoặc
bảy năm đói kém trong nước vua, hoặc trong ba
tháng vua phải chạy trốn khỏi trước mặt kẻ thù
nghịch đuổi theo vua, hoặc ba ngày dịch hạch
trong nước vua? Bây giờ, hãy suy nghĩ và xem
điều tôi phải thưa lại cùng Đấng đã sai tôi.
14 Đa-vít bèn đáp cùng Gát rằng: Sự khốn khổ
tôi lớn thay! Thế thì, nguyện tôi sa vào tay của

Đức Giê-hô-va, vì những sự thương xót của Ngài
là lớn lắm; nhưng chớ cho tôi sa vào tay của loài
người ta.
15 Vậy, Đức Giê-hô-va khiến dịch hạch phá hại
trong dân Y-sơ-ra-ên, từ buổi sớm mai cho đến
thì giờ Ngài đã nhất định. Trong dân sự, từ Đan
đến Bê-e-Sê-ba, chết bảy vạn người.
16 Thiên sứ giơ tay ra trên Giê-ru-sa-lem đặng
hại nó; song Đức Giê-hô-va hối hận về tai họa ấy,
bèn phán cùng thiên sứ hành hại dân sự rằng:
Thôi! bây giờ hãy rút tay ngươi lại. Bấy giờ,
thiên sứ của Đức Giê-hô-va ở gần sân đạp lúa
của A-rau-na, người Giê-bu-sít.
17 Đa-vít thấy thiên sứ hành hại dân sự, bèn
thưa với Đức Giê-hô-va như vầy: Aáy chính tôi
đã phạm tội, tôi là kẻ có tội; còn các con chiên
kia có làm chi? Nguyện tay Chúa chỉ hành hại
tôi và nhà cha tôi.
18 Ngày đó, Gát đến tìm Đa-vít, và nói rằng:
Hãy đi lên, lập một bàn thờ cho Đức Giê-hô-va
tại nơi sân đạp lúa của A-rau-na, người Giê-bu-
sít.
19 Vậy, Đa-vít theo lời của Gát, đi lên y như Đức
Giê-hô-va đã phán dặn người.
20 A-rau-na ngước mắt lên, thấy vua và các tôi
tớ người đi tới trước mặt mình, liền đi ra và sấp
mình xuống đất trước mặt vua.
21 Đoạn, A-rau-na nói: Cớ chi vua chúa tôi đến
nhà kẻ tôi tớ vua? Đa-vít đáp: Aáy đặng mua
sân đạp lúa ngươi, và xây tại đó một cái bàn thờ
cho Đức Giê-hô-va, để ngừng tai họa hành hại
dân sự.

22 A-rau-na tâu với Đa-vít rằng: Xin vua chúa
tôi hãy dâng làm của lễ điều gì vua lấy làm tốt
lành: Nầy những bò dùng làm của lễ thiêu; cộ
và ách bò dùng làm củi để đốt của tế lễ.
23 Oâi vua! mọi điều đó A-rau-na xin dâng cho
vua. A-rau-na tiếp: Nguyện Giê-hô-va Đức Chúa
Trời của vua tiếp nhận vua!
24 Vua đáp cùng A-rau-na rằng: không không
được; ta muốn mua hết của ngươi, cứ theo giá
bạc. Ta không muốn dâng cho Giê-hô-va Đức
Chúa Trời ta những của lễ thiêu không đáng giá
chi. Vậy, Đa-vít mua sân đạp lúa và bò giá năm
mươi siếc-lơ bạc.
25 Người lập tại đó một bàn thờ cho Đức Giê-
hô-va, và dâng của lễ thiêu cùng của lễ thù ân.
Thế thì, Đức Giê-hô-va động lòng thương Y-sơ-
ra-ên, và tai họa trong xứ bèn ngừng lại.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e